

প্রায় গন্ধী বাড় গাঁও

বাড় অধ্যয়ন চক্র + দুধনৈ

প্ৰণয় গন্ধী ৰাভা গীত

1st Published May 1992

Price Rs. 10.00 only

কলিকতা : প্ৰণয় গন্ধী

১৯৯২

১৯৯২

ৰাভা অধ্যয়ন চক্ৰ

তুখনৈ : দীঘলী

ডাকঘৰ : তুখনৈ-৭৮৩১২৪

জিলা : গোৱালপাৰা (অসম)

PRONAY GONDHI RABHA GEET : A collection of Folk Song of Rabhas, Collected by Rabha Adhyana Chakra, Dudhnoi ; Compiled and edited by Shree Shobha Ram Rabha, Editor of the Adhyana Chakra, Dudhnoi, Dighali, Dist. Gowaipara, Assam ; and published by the editor with the Financial Assistance of the Assam Institute of Research for Tribal and Scheduled Caste, Jawahar Nagar, Guwahati-781022.

1st Published May, 1992

Price Rupees 16.50 only.

প্রকাশক : শোভা বাম বাভা

সম্পাদক

বাভা অধ্যয়ন চক্ৰ, দুধনৈ

সম্পাদনা আৰু পৰিচালনা : বাভা অধ্যয়ন চক্ৰ, দুধনৈ

প্ৰথম প্ৰকাশ : মে, ১৯৯২

বেটুপাত : শ্ৰীযশোৱন্ত বাভা, শালপাৰা

অসম জনজাতি আৰু অনুসূচিত জাতি গবেষণা প্ৰতিষ্ঠানৰ অৰ্থ সাহায্যত প্ৰকাশিত।

মুদ্ৰণ : শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছ

এম. চি. ৰোড, গুৱাহাটী ৭৮১০০৩

সম্পাদনা সমিতি :

মুখ্য পৃষ্ঠপোষক : শ্ৰীৰাজেন বাভা

উপদেষ্টা : শ্ৰীউপেন বাভা হাকাচাম

শ্ৰীবীৰেন বাভা

সভাপতি : শ্ৰীগুণধৰ বাভা

সম্পাদক : শ্ৰীশোভা বাম বাভা

সহঃ সম্পাদক : শ্ৰীকমল কুমাৰী বাভা

সদস্য/সদস্যা : শ্ৰীহিমা বাভা

শ্ৰীজ্যোতিষ চন্দ্ৰ বাভা

শ্ৰীজয়বাম বাভা

শ্ৰীসৰস্বতী বাভা

শ্ৰীৰুক্মা বাভা

শ্ৰীবিনয় কুমাৰ বাভা

বাভা অধ্যয়ন চক্ৰ, দুধনৈ

প্ৰাক্-কথন

“প্ৰণয় গন্ধী বাভা গীত” বাভাসকলৰ জাতীয় উৎসৱ “বায়খু”ৰ এটি পৰ্বত পৰিবেশিত গীতৰ সংকলন। কৃষি ভিত্তিক এই উৎসৱ উদ্‌যাপিত হয় জেঠ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত। বছৰেকীয়া কৰ্মময় জীৱনৰ পাতনি মেলাৰ আগমুহূৰ্ত্তত বায়খু’ দেৱীক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ বাভাসকলে এই পূজা উৎসৱ সম্পন্ন কৰে। খেতি পথাৰৰ আগন্তুক শস্যক পোক-পৰুৱা, বেমাৰ আদিৰ পৰা নিষ্কৃতি দি ৰাখিবলৈ, পোহ-নীয়া জীৱ-জন্তুক বিভিন্ন অপায়-অমঙ্গলৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিবলৈ, গাঁৱখনক কোনো মাৰি-মৰক, ব্যাধি আদিৰ পৰা ৰক্ষা কৰি ধনে-জনে নদন-বদন কৰি ৰাখিবলৈ আয়া বায়খু’ক পূজা-সেৱা আগবঢ়োৱা হয়। কিছু বছৰৰ আগলৈকে এই উৎসৱ এসপ্তাহ ধৰি চলিছিল। বৰ্ত্তমান অৰ্থনৈতিক বা অইন তেনে কাৰণত ২/৩ দিনলৈহে চলে। হুইমাক, মূল পূজা, কিল্লা-দ্বিকায়, লেওৱা বাকায় আৰু ছাথাৰ; এই কেইটিয়ে বায়খু’ উৎসৱৰ লেখত লবলগীয়া পৰ্ব।

মূল পূজাৰ আগদিনাৰ পৰা ৫/৬ জনীয়া দল এটিয়ে কাহিনী আধাৰৰ গীত পৰিবেশন কৰে। ঢাক, ডাইডি, ব্ৰাংচিং (বাঁহী), খতিতাল সংগত কৰি মূল পূজাৰীৰ ঘৰত শুভাৰম্ভ কৰি পৰিয়ালৰ ঘৰে ঘৰে গৈ এই গীত গায় আৰু মাননী গ্ৰহণ কৰে। বিৰামহীনভাবে চলা এই অনুষ্ঠান পিচদিনাও নিৰৱিচ্ছিন্নভাৱেই চলি থাকে। বাভা ৰজা দদান, সেনাপতি-মাকন্ধেত্ৰী, সাতভনী চাম্পায়, দাছুৰী, চাচুৰী, জিমাৰী, ৰংবদী, নাকাতি, তামায়ৰ কাহিনী সন্মিলিত এই হুইমাক গীতবোৰ সুৰ লগাই গোৱা হয়। এনে কাহিনী প্ৰধান গীতবোৰৰ বৈশিষ্ট্যত বাভাসকলৰ ঐতিহাসিক ঘটনা আৰু সম্বন্ধ

অনুধাবন কৰিব পাৰি। কিন্তু এই মূল্যবান সমলবোৰ আজিও অলিখিত অৱস্থাতে আছে। আনহাতে পৰম্পৰা বিশ্বাস মতে যেনি-তেনি গাব নোৱাৰি বাবে আশানুৰূপভাৱে পোৱাটোও কঠিন হৈয়ে আছে।

নিৰ্দিষ্ট গাঁৱখনৰ পৰা আঁতৰত (২/৩ কিঃ মিঃ) নিৰল নিজম হাবিৰ মাজত নিজৰাৰ পাৰত নিৰ্দিষ্ট থানত (আগদিনাই পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখা) পূজাৰ প্ৰয়োজনীয় সম্পূৰ্ণ সা-সামগ্ৰী লৈ গঁঞা বাইজে দলে-বলে গৈ বায়খু’ দেৱীক পূজা আগবঢ়ায়। তাত কেইবাছতা শিল সজাই থোৱা থাকে আৰু সেইবোৰক দেৱতা জ্ঞান কৰি ভিন্ ভিন্ নামত সেৱা আগবঢ়োৱা হয়। দিনজোৰা পূজা চলে। পূজাস্থলীত মহিলাৰ আগমন নিষিদ্ধ। পূজা আৰম্ভ হোৱাৰ আগমুহূৰ্ত্ততে তাত যোৱা সকলোৱে পিন্ধা কাপোৰখনৰ বাহিৰে গাত কোনো আভৰণ ৰাখিব নোৱাৰে। গা-ধুই তিতা কাপোৰেৰে থাকিব লাগে। পূজা আৰম্ভ হলে শেষ নোহোৱাকৈ কোনোৱে ঘৰলৈ আহিব নোৱাৰে। সন্ধিয়া পূজা সম্পন্ন কৰা হয়। ইতিমধ্যে হুইমাক দলটোৱে থানত গৈ উপস্থিত হয়। কিছু সময়ৰ পিছত সকলোবোৰ সামৰি গাৱলৈ উভতে। আহোতে প্ৰায় প্ৰত্যেকৰ মূৰত পূজাস্থলীতে বিশেষ আৰ্হিৰে তৈয়াৰ কৰা বাহ, বনৰীয়া ডাল-পাতেৰে সজোৱা তুপী মূৰত পৰিধান কৰে। আহি থাকোতে বাটত পূজা দি গাৱঁখনৰ ডেকা-গাভৰুৰ ছাথাৰত হব পৰা আমদানি ৰপ্তানিৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰা হয়। অৰ্থাৎ ছাথাৰৰ নিশাত কেইজন ডেকাই ছোৱালী আনি বিয়া কৰাব আৰু কেইজনী ছোৱালী আন গাৱলৈ গৈ বিয়া হব। বাটৰ পূজা শেষ কৰি ভিৰ দি গাৱলৈ ধাপলি মেলে আৰু ইতিমধ্যে গাৱঁৰ পছলি মুখত সজাই থোৱা (গা-গছ, ডালপাত মাটিত পুতি প্ৰাচীৰ আকৃতি কৰি থোৱা হয়) কিল্লাটো (হুৰ্গ)ৰ ওপৰত জপিয়াই পৰে আৰু ভাঙি চুৰ-মাৰ কৰি পেলাই বীৰহৰ চানেকি প্ৰতিফলিত কৰে। ইয়াক কিল্লা দ্বিকায় বোলে। ইপিনে গাৱঁখনত খদমদম

লাগে, লোকে লোকাৰণ্য হৈ পৰে, জাকে জাকে, দলে দলে
ডেকা-গাভৰুৰ দল আহি বজন-জনাই তোলে। পূৰ্বাকাশত স্নিগ্ধ
ৰহণ লৈ জেঠ পূৰ্ণিমাৰ জোনটি ভুমুকি মাৰি ওলাই আহে।

কিল্লা-দিবিকায় পৰ্ব শেষ হোৱাৰ লগে লগে সকলোবোৰ
লোক আহি মুখ্য পূজাৰীৰ চোতাল পায়হি। লগে লগে ইতিমধ্যে
যোগাৰ কৰি থোৱা ২০/৩০ ফুট দীঘল এবিধ বনৰীয়া লতা দুই মূৰে
৮/১০ জনীয়া পুৰুষৰ দলে ধৰি টনা-টনি কৰি শক্তি পৰীক্ষা কৰে।
ইয়াক লেওৱা ব্যাকায় বোলে।

উখল-মাখল গাৱঁখনত ঢাক; ডাইডিৰ তালে বজনজনাই
তোলে আৰু পূজাৰীৰ চোতালত ডেকা-গাভৰুৰ জোৱাৰ-ভাটা
আনে। যৌৱনৰ উত্তাল তৰঙ্গত বাউলী হৈ কত আশা, বাসনাৰে
বায়খু চোতাল পাইছেহি বাভা ডেকা-গাভৰুসকল। শাওনৰ ভৰা
ঢলৰ আনন্দত মতলীয়া হৈ ডেকা-গাভৰুসকলে ছাথাৰ গীত জুৰে
আৰু নৃত্যৰত হৈ পৰে স্বয়ংক্ৰীয়ভাৱে। গীতৰ লহৰ আৰু বাজৰ
ৰাঙ্কাৰে আকাশ-বতাহ কঁপাই তোলে। আপোন পাহৰি সপোন
বিভোৰ হৈ সিহঁত প্ৰিয়জনৰ সন্ধান কৰি ফুৰে গীতৰ ছন্দে ছন্দে।
কোনোৱে প্ৰিয়জনৰ প্ৰতিফাত উৎকণ্ঠাৰে চট্‌ফটাই থাকে। হাতে
হাত ধৰি ডেকা দল আৰু গাভৰু দলবোৰে ছাথাৰ গায় আৰু নৃত্য
কৰে। গীতৰ ছন্দত উৎভাষিত হয় প্ৰণয়ৰ মধুৰ সুবাস। প্ৰকৃতিৰ
বৰ্ণনাৰ লগে লগে প্ৰিয়জনৰ বৰ্ণনা আৰু নিজৰ বিভিন্ন সমস্যা
আদিবোৰো গীতত ভাহি উঠে। বিভিন্ন গাৱঁৰ পৰা অহা ডেকা-
গাভৰুৱে ইদলে সিদলৰ পৰিচয় বিচাৰি গায়—

জেত মাছি বাংগ্ৰেবে

নেমেন নায় নায়।

বিছিনিছে গাবুৰ টাং—চালে

বাখু পৰিচয় ॥

(জেঠ মাহৰ জোনাকত উজলি থকা ডেকাসকল কৰ পৰানো আহিছ—
পৰিচয়টি দিয়া।)

কোনোবা প্ৰেমিকে প্ৰিয়জনক বিচাৰি নাপাই মনৰ ব্যথা
গীতৰ স্ৰবত প্ৰকাশ কৰে—

হাজাৰ গান্দা আফে নায়মান

বাংগ্ৰে গান্দা নায়চা।

লুকুৰাৰ কায়ে মানচাদংবে—চালে

মনান শান্তি চাংছা ॥

(হেজাৰ তৰাৰ পোহৰও চন্দ্ৰৰ সমান নহয়; ভালপোৱাজনক
নাপালে মন'টো শান্তি নহয়।)

সমুখত দেখা দিব পৰা যিকোনো বাধা নেওচি হলেও প্ৰেয়সিক
আপোন কৰি লোৱাৰ দূৰন্ত বাসনা। তাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ আশীষ
কামনা কৰি গায়—

হাজাৰ পাচুং বিবাদংবা

চিমে খুমে টঙো

ভগবান ৰাখুদংবে—চালে

কামকাৰ জোৰা চাঙো।

(হেজাৰ ধুমুহা আহিলেও আমি সহ্য কৰি যাম ঈশ্বৰৰ আশীষ
থাকিলে আমাৰ মিলন নিশ্চয় হব।)

গাভৰুৰ ৰূপ যৌৱনৰ বৰ্ণনা কৰি ধুনীয়া ছোৱালীৰ লগত
প্ৰাণৰ কথা পাতিবলৈ কোন প্ৰেমিকে নো হাবিয়াস নকৰে! কিন্তু
তেনে সন্মুখো জ্ঞানো সকলোৱে পায়! তেনে বেদনা ভৰা অন্তৰেৰে
গায়—

খানাক নাঙি চুৰ চুৰ টংকায়

দৰাই বোক বোক নেম্মা।

উ-ও নাকুঙা মানচাই—চালে

চিঙি খাপাক খান্মা ॥

(উঠন বুকুৰ গাভৰুজনী দেখিবলৈ ধুনীয়া। তাইৰ লগত নাচিবলৈ
নাপাই আমাৰ অন্তৰ দহিছে।)

যৌৱনৰ ঢল কিহৰ বাবেনো বলিয়া! কিহৰ বাবে ইমান
অস্থিৰতা! কমোৱা তুলাৰ দৰে চঞ্চলতা, সেই চঞ্চলতাই চল পায়
প্ৰিয়াৰ মাতত আৰু উৰি যায় দূৰ বহু দূৰলৈ। সেয়ে ছাথাৰ
গীতত ভাহে—

লামদানি পামচু

বামপাৰি প্ৰোং-আ।

নাঙি খুৰাং নাদংবে—চালে

দেহা গুলি বেঙা ॥

(ভৈয়ামৰ কমোৱা তুলাবোৰ বতাহত উৰি ফুৰাৰ দৰে তোমাৰ
মাত শুনি মোৰ মন উৰিব খোজে।)

সহজ সৰল গাৰলীয়া জীৱনৰ সৃষ্টি এই গীতবোৰ অকৃত্ৰিম,
প্ৰকৃতি ধৰ্মী কিন্তু চন্দময় আৰু ভাৱৰ প্ৰাঞ্জল অভিব্যক্তি। কোনোৱে
প্ৰিয়জন পাই ভাবত বিভোৰ হৈ প্ৰাণ খুলি কথা পাতে আৰু
জীৱনৰ চিৰলগৰী কৰে। কোনোৱে প্ৰাণৰ মানুহজন নাপাই
উৎকণ্ঠাৰে নিশাটো কটায় আৰু বেজাৰ মনেৰে ঘৰলৈ উলতে।
এইদৰে পলকতে নিশাটি আঁতৰি যায়গৈ। বাতিপুৱাৰ লগে লগে
ডেকা গাভৰু নিজ নিজ ঘৰলৈ যায়।

বায়ু উৎসৱৰ এনে ইঙ্গিতে যৌৱনা প্ৰকৃতিয়ে বসুমতীক
উৰ্বৰ কৰিবলৈ আয়োজন কৰাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন। আনহাতে ডেকা-
গাভৰুৱে নকৈ আৰম্ভ কৰিবলৈ লোৱা বছৰৰ কৰ্মময় জীৱনৰ
প্ৰেৰণাৰ উৎস। এই গীতবোৰত ডেকা-গাভৰুৰ চা-চিনাকি, পৰিচয়,
আদান-প্ৰদান, ইতিকিৎবাচক, অভিমানবোধ, প্ৰতিদ্বন্দ্বিতামূলক
আৰু সামৰণি আদি ভিন ভিন অৱস্থাত পোৱা যায়। গীতত
প্ৰণয় গোন্ধ স্পষ্ট কিন্তু কৃত্ৰিমতা নাই; বাক অহৈতুকী প্ৰেমৰ গীত
বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। কিন্তু ছুখৰ বিষয় এয়ে যে, এইবোৰ
আজিও যথাযোগ্যভাৱে উদ্ধাৰ হোৱা নাই। গীতৰ প্ৰকৃতি-
ধৰ্মীতা, চন্দময়তা, কাব্যিকতা বস আদি বিজ্ঞানসন্মত ভাবে উদ্ধাৰ
হলে ৰাভা জাতীয় সংস্কৃতিৰ এক শকত সমল পোৱা যাব বুলি

আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস। আমি “ৰাভা অধ্যয়ন চক্ৰ”ই কেইবছৰ
মান আগৰ পৰা ক্ষেত্ৰভিত্তিক ভাবে জাতীয় সংস্কৃতিৰ সমলবোৰ
গোটোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছো আৰু সেইবোৰ ৰাইজৰ জ্ঞাতাৰ্থে
প্ৰকাশ কৰাৰো চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছো। এইবেলি বায়ুখুঁ চোতালৰ
গীতবোৰ সংগ্ৰহ কৰি ‘প্ৰণয় গন্ধী ৰাভা গীত’টি আপোনালোকৰ
হাতত তুলি দিয়াৰ আশান্ত্বনীয় ধৃষ্টতা কৰিছো। এই ক্ষেত্ৰত
বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা বাবে এখেত সকলৰ
ওচৰত আমি কৃতজ্ঞতাৰ চিৰ ঋণী—শ্ৰীকবিনাথ ৰাভা, শ্ৰীৰাম
প্ৰসাদ ৰাভা, শ্ৰীযন্ত্ৰী ৰাভা, শ্ৰীউৰ্মিলা ৰাভা, শ্ৰীতুৰ্য্যধন ৰাভা,
শ্ৰীমিনতি ৰাভা, শ্ৰীস্বৰ্ণলতা ৰাভা, শ্ৰীনৰত্তোম ৰাভা, বেটুপাত
আঁকি দিলে শ্ৰীযশোবন্ত ৰাভা আৰু আমাৰ সদস্য-সদস্যা শ্ৰীৰ্বিনয়
ৰাভা, শ্ৰীকমল কুমাৰী ৰাভা আৰু শ্ৰীহিমা ৰাভাৰ সহায় বিশেষ
অগ্ৰগণ্য।

পুথিখনি প্ৰকাশৰ বাবে আৱশ্যকীয় আৰ্থিক অনুদান আগবঢ়াই
পঢ়ুৱৈ সমাজৰ হাতলৈ তুলি দিয়াৰ সুবিধা দিয়া বাবে অসম জনজাতি
আৰু অনুসূচীত জাতি গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানৰ ওচৰত আমি চিৰ কৃতজ্ঞ।
ইয়াৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠানৰ সঞ্চালক মহোদয় মাননীয় শ্ৰীযুত বুদ্ধীশ্ৰী নাথ
বৰদলৈ লগতে বাঁচনি সমিতিৰ সদস্যসকললৈও আমাৰ কৃতজ্ঞতাৰ
শৰাই আগবঢ়াইছো।

শেহত গুৱাহাটী শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছৰ স্বত্বাধিকাৰী প্ৰমুখো
কৰ্মচাৰী বৃন্দৰ তৎপৰতাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

পুথিখনে পঢ়ুৱৈ সমাজৰ সমাদৰ পালে আমাৰ শ্ৰম সাৰ্থক
হোৱা বুলি ভাবিম।

দীঘলী—তুধনৈ

২ জেঠ বুদ্ধ পূৰ্ণিমা

১৩৯৯

শ্ৰীশোভা ৰাম ৰাভা

সম্পাদক

ৰাভা অধ্যয়ন চক্ৰ, তুধনৈ

যুঁজু খিৰাওনি ছাখাৰ

১

বায়থ' চাংকায় নায়ছে

বিবাজো বাম-চিক্ক পাল ।

মান্দাৰ পাবো নুকেছে পামচু পাবো নুকেছে

লীগা পালো বায় বিবাজো চিমে ॥

অসমীয়া : বায়থ'ৰ বতৰা পাই বাম-শালিকা চৰাইৰ পাল আহিল ;

মদাৰ আক শিমলু ফুল দেখি লগে-ভাগে আমিও আহিলোঁ ॥

২

বায়থ' মহাৰঙো চিনা

বিবাজোক বাম-চিক্ক পাল ।

মিনি খেৰে বেঙোৰে চিমে

ৰং-তাম্চা খাৰেছে বেঙোৰে চিমে ॥

অসমীয়া : বায়থ' মহোৎসৱ চাবলৈ বাম-শালিকা চৰাইবোৰ আহিল ;

আমিও ৰং-ধেমালী কৰি যাম হাঁহি-খিকিঙালিৰে ।

৩

হাঃ-মান্দায় ! হাঃ ধন ।

বেকায় ছোঙিনি চেংৰা পাল

বেকায় ছোঙিনি গাবুৰ পাল

ফামান তাঙা নামা নে ?

অ' গাবুৰ পাল ।

অসমীয়া : হায় ! হায় ! ধন, কোন গাওঁৰ ডেকা ল'ৰা (আমি) আমাৰ

পৰিচয় জানিব বিচৰা নে ? এই ডেকাৰ দল ।

হায় ! হায় ! হায় !

কামাং হাছোঙি চেঙেৰা পাল চিমে

কামাং ছোঙিনি গাবুৰ পাল চিমে।

কুন্তু ছানান লুক্চা চিমে

কুন্তু ছানান ফামানচা চিমে ॥

অসমীয়া : হায় ! হায় ! হায় ! নামনি ৰাজ্যৰ ডেকা ল'ৰা আমি ;
কোনো দিনে দেখাও নাই, কোনো দিনে শুনাও নাই।

৫

হা-মান্দায় হা-ধন

ফামান-তাকে বেঙোছে

লীগা-মাপাকে বেঙোৰে ধন।

তেনি গান্ধা তামছানি ছানি গো ছানি

তেনি গান্ধা ৰঙিলানি দিনি গো দিনি ॥

অসমীয়া : হায় ! হায় ! ধন, পৰিচয় দিয়েই যাম, মিল হৈছে যাম,
আজিৰ দৰে বং-বহুসৰ দিনত মিলিহে যাম।

৬

হায় ! হায় ! হায় !

তেনি গান্ধা ৰঙিলানি জোঁৱায়ছে

অ' লুক্জো কাকায়।

বায়থ' বুদিয়ান বাখুনাত গো

অ' কাকায় মাপাকে বেঙোৰে বেঙা ॥

অসমীয়া : হায় ! হায় ! হায় ! আজিৰ দৰে আনন্দৰ দিনতহে আমি
পৰস্পৰে দৰ্শন হলো। বায়থ' দেৱীয়ে দিছে আমাক
মিলন হবলৈ।

* * *

৭

তীকাং চিমে উৰ্গিনো

আয়া দাছুবীও।

উনি চাবানি উৰ্গিনো—ছালে ;

ছাকায় ৰাইজি বাহাওঁৰে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : প্ৰথমে পূজিম আই দাছুবীক ; তাৰ পিছত পূজিম ঐ—
চেনাই—সমজুৰা ৰাইজক।

৮

নেমেথাৰে ক্ৰাক্‌ছা

ছাথাৰ থামা।

চিঙি ছাথাৰ জামুংদংবে—ছালে ;

বাখু চিঙা ক্ষমাৰে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভালকৈ ছাথাৰ গাব নাজানো, আমাৰ ছাথাৰ ভুল হলে,
ঐ চেনাই মাৰ্জনা কৰিবা।

৯

ৰাজ্য চিঙি মেঘালয়

জিলা গাৰো হিল

কাৰাং-কামাং বংদান মায়তৰ—ছালে ;

তোৱা চিমে মিল।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ৰাজ্য আমাৰ মেঘালয়, জিলা গাৰো পাহাৰ ; উজনি-
নামনিৰ বংদানী মায়তৰী আমি মিলি আছো।

ফাচি পিদান কিজোবে

বায়থ' বাংৰে চাংজো ।

বায়থ' চিনা বিবিজো—ছালে

কাকায় লীগা চাংজো ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ন-পানী পৰিছে বায়থ' বতৰ হ'ল ; বায়থ'লৈ আহিলে
আতাইকে দেখা হম ।

ভগৱানান ছুনাত

কাকায় লীগা চাঙা ।

বায়থ' গান্দা চানিছে—ছালে

কাকায় খুচি খাবনা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভগৱানে আমাৰ মিলন হবলৈ লিখিছে । বায়থ'ৰ দিনতহে
আমাৰ শাস্তি ক্ষুৰ্তি হবগৈ ।

ছাথাৰ থাপে খুচি খাবজো

চিমে দীমদাকায় ।

দৰায়-গাবুৰ মাপাকেছে—ছালে

বায়থ' চাতালায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰ গাই আমি সকলোকে আনন্দ দিম, বায়থ'ৰ
চোতালত ডেকা-গাভৰু মিলি ।

চায়ক্যাঙে ফাঁচাকায় ট্ৰেকে

চিমে খুচি খাবনো ;

নেম্বাদংবা নেমচাদংবা—ছালে

চিং চায় থাপে বেঙো ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰ গাই, নাচি আনন্দ দিম, ভাল বা বেয়া হলেও
আমি ছাথাৰ গাই যাম ।

জেত মাছি বাম্বুৰ বাম্বুৰ

বায়থ' চানা বেঙা ।

দৰায়-গাবুৰ বেংকায় মুক্‌দং—ছালে

জাংচা মনি তোঙা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠ মাহত জাকে জাকে বায়থ'লৈ যায় ; ডেকা-গাভৰু
যোৱা দেখিলে ঘৰত থাকিব নোৱাৰে ।

নল খাগ্ৰা দীমাৰে

দ'বা হাকাপি ।

কাশি খাগ্ৰা দীমাৰে—ছালে

ৰাৰা হাকাপি ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নল বাঁহ গজে বিলৰ দাঁতিত কঁহুৱা বন গজে
জুৰিতিৰ দাঁতিত ।

চিঙি বায়থ' চাঙাৰে

ফাৰি আৰো ছানি ।

মুকবাৰকায়না মনি কিদং—ছালে

নুকা জুমাঙি ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : দিনে নিশাই আমাৰ বায়থ' হয় ; ভাল পোৱা জনলৈ
মনত পৰিলে সপোনতহে দেখোঁ ।

ভগবানো উৰ্গিনো

ভোগ তুলসী ৰায় ।

মুকবায়কায়ো উৰ্গিনো—ছালে

কমাল ফুলো ৰায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঈশ্বৰক ভক্তি কৰিম তুলসী-নৈবেদ্যৰে ; ভাল পোৱা জনক
ভক্তি কৰিম ফুলাম কমালেৰে ।

চিকা বৰায় যোৰা যোৰা

চিকা কন্য নেমা।

মামানি ছাব্ৰাওবে—ছালে

চিমে বান্না নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নিজৰাত লগ লাগি গা ধুবলৈ ভাল ; মোমায়েকৰ ছোৱালী-
জনীক বিয়া কৰাবলৈ ভাল।

বোমালেকা গুণ গুণ

পাৰ চি ক্ৰাঙা।

অ' গান্ধা চিং দীমদাক—ছালে

বায়থ' চানা প্ৰাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভোমবাই গুণ গুণকৈ ফুল বিচাৰি ফুৰে ; সেইদৰে
আমিও সকলোৱে বায়থ'লৈ যাওঁ।

জাৱাৰ জাৱাৰ মাপাকে

বিবা বায়থ' যোৱায়।

বংমানে কানি চায়—ছালে

মিনি ফাঁছায় ফাঁছায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ'ৰ বতৰতে জাকে জাকে মিলি আহিবা ; আনন্দৰে
নাচি নাচি গীত গোৱা।

আতো নেমা নেমাৰে

যোৰ পাক নেমা।

উনা-কাৰান নেমাৰে—ছালে

লুকবাৰকায় সোনা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কি ধুনীয়া বুলিলে যোৰ পাক (পাতানিত বচা ফুলৰ
মোহৰ) ধুনীয়া; তাতকৈ ধুনীয়া মোৰ মনৰ মানুহজন।

ফাচি পিধান কিদং

না বিজান ছাতাপ্ৰা-আ।

বায়থ' বাংৰে ছোকদংৰে—ছালে

চিঙি মনান প্ৰাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ন-পানী পৰিলে মাছে পোনা মেলে ; বায়থ'ৰ বতৰ
হ'লে আমাৰ মনো উৰে।

চায়কঙে ফাঁচাকায় টুকৈ

চিমে খুচি খাৰজো।

নেমদংবা নেমছাদংবা—ছালে

চায় টীপ্ৰানজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ'ৰ গীত গাই আমি আনন্দ কৰিলো ; ভাল বেয়া
মাজেৰে নাচ সামৰিলোঁ।

চুংবা বংবা বাইজি বাহাও

চিং উৰ্গিজো।

তেবে চিং বেঙেতা—ছালে

ইযান বিদায় চাংজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ডা-ডাঙৰীয়া সমূহকে আমি প্ৰনামিলো ; এতিয়া আমি
যাওঁ সেয়ে বিদায় ললোঁ।

* * *

ছাথাৰ ছুণ্ডৰকায় (প্ৰতিদ্বন্দিতামূলক ছাথাৰ)

২৫

হেঙা বৈ বৈ হোঙা বৈ বৈ

নেমেন নিংগিজো।

ছাৰা চাতাল ঘূৰাইবা—ছালে

লীগা বংচাজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইপিনে সিপিনে ঘূৰি ভাগৰি পৰিছো; বায়খ' তুলিব
চৌপাষে ঘূৰিও প্ৰেয়সীজনীক লগ নাপাওঁ।

২৬

হেঙা হোঙা ফাফাৰ-ফুফুৰ

আনা বিজামা।

অ' সোনা গিমি নাৰং—ছালে

চাঙো চি' জামা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইফালে সিফালে জপং জপংকৈ কি খোজ কাঢ়িছো;
অ' সোনাই ভিনীহি তহঁত কাকনো চোৱা।

২৭

আতো তেমো আতো বোবায়নো

মনি নেমচা মানা।

ঘূৰাই ঘূৰাই ক্ৰাংদংবা—ছালে

বংচা মন্নি লীগা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কিনো কম, কবলৈ দুখ লাগে; ইমানকৈ ঘূৰি-ফুৰিও
মনৰ মানুহজনীক লগ নাপাওঁ।

২৮

ভগবান বাখুই চিঙি

বৰাত মিলিজো।

নাৰং সোনা গাবুৰ বঙে—ছালে

চিঙি মন গুলায়জো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঈশ্বৰে আমাৰ ভাগ্য মিলাইছে; তহঁত সোনতি ডেকা
লবাক দেখি আমাৰ মন পমি গ'ল।

২৯

বছৰ পিদান বিবিদং

চাক নাৰিয়া।

পাৰ পিথাৰ পাৰদং—ছালে

চিংবা বাচং চাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নতুন বছৰ পৰিলে গছে কুঁহিপাত মেলে; ন-ফুল ফুলিলে
আমাৰো সৌন্দৰ্য্য বাঢ়ে।

৩০

চং ৰিং ৰিং জেংজেংমায়

নাথোয় তেতে খাপা।

ওকায় ৰিঙি খুচি চাঙে—ছালে

চিংবা ছাথাৰ থাপা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেংজেংমায় (এবিধ পৰুৱা) আৰু তেতে (এবিধ পৰুৱা)
এ ৰিঙিয়াই ৰিঙিয়াই মাতে; সেই ৰিঙিনিৰ শুবত আনন্দ
পাই আমিও ছাথাৰ নাচোঁ।

৩১

ক্ৰিং ক্ৰিং চং না-আ খাম খুৰাং

উনি থুকায়ে কানি সময়।

বংমনে চায় কঙে—ছালে

বেঙো ফাঁচায় ফাঁচায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ক্ৰিং ক্ৰিং চং কৈ ঢাকৰ বোল শুনা যায়; সেই বোলৰ
ছন্দে ছন্দে আমি বংমনে নাচি গীত গাওঁ।

জেত মাছিবে বায়থ' চাঙা

বৈশাকী বিছোৱা চাঙা ।

বায়থ' চিনা বিবায়ছে—ছালে

গাবুৰ নাৰোঙা বঙা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠ মাহত বায়থ', বহাগত বিহু হয় ; বায়থ'লৈ আহিহে
তোমালোকক দেখা পাওঁ ।

ৰীফান-কান্থং কানদং

চিনা চিথোৱা ।

অ' সোনা দৰায়টাং—ছালে

নাৰং বিছি তোৱা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ৰীফান-কান্থং (পাতানি বুকফালি) পিন্ধিলে দেখাত ধুনীয়া
লাগে ; হেৰা সোনাই গাভৰুহঁত তহঁত কতনো থকা ।

ফটামাটি তোৱা চিমে

বৰা হাক'ঙি ।

ছাঙা নামেতা মুংৰে—ছালে

সোনা নাৰঙি ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফটামাটিত থাকো আমি নিজবাটিৰ পাৰত ; তহঁত
সোনটিৰ নাম কি আমি জানিব বিচাৰিছোঁ ।

দল গ্ৰামি মিছিৰে

নাৰা ৰিনি মাছুৰে দৰায় ।

অ' সোনা দৰেটাং—ছালে

নাৰং আতো বাৰায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : দল পিতনিৰ মহ আক নৰা-বাৰিৰ গৰুৰ দৰে ; অ' সোনতি
গাভৰু তহঁতৰ কি বাৰায় (গোত্ৰ) ।

মায় ৰীমকায় কাৰায়না

মি ৰীমকায় কাৰায় ।

অ' মান্দায় গাবুৰটাং—ছালে

চিমে মাজাৰ বাৰায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাত বন্ধা কেৰাহী নে আঞ্জা বন্ধা কেৰাহী ; হায় ডেকা
সকল আমাৰ 'মাজাৰ' বাৰায় (গোত্ৰ) ।

নাৰং মাজাৰ বাৰায়ৰে

চিমে নক্সেৰ বাৰায় ।

তেনি পাৰা চাংজো—ছালে

মামানি ছাৰায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাৰ 'মাজাৰ' গোত্ৰ চেনাই মোৰ 'নক্সেৰ' গোত্ৰ ; আজিৰ
পৰা তুমি হ'লা মোৰ মামাৰ ছোৱালীৰ দৰে ।

বাংগ্ৰে নায় নায় তংবাপাকে

চিমে বায়থ' চিচা ।

লাঠুৱা-বাঠুৱা গাবুৰটাঙো—ছালে

চিমে মুছুকছাৰে ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফটফটীয়া জোনাক নিশাত আমি বায়থ' নানাচো ; ধূত
ডেকাবিলাকক আমি সাক্ষাৎ নকৰোঁ ।

মাচা কাংকা কাও কাও

পান আগালি ।

জা চিঙা মুছুকছা—ছালে

দৰায় পাগিলী ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গছৰ আগত কাউৰীয়ে কা কা কৈ বটিছে ; আমাক পছন্দ
নকৰা গাভৰুসকল পাগিলী ।

ফাঙিনি পচ' মীনকায়
চিংবা চায়ান চিজোৰে ।
নাৰং গান্দা গাবুৰো—ছালে
চিংবা লুকজোৰে ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গছৰ পকা আম আমি খাই চালো ; তোমালোকৰ দৰে
ডেকা ল'ৰা আমিও বহু দেখিছোঁ ।

বাংফাচি কিচাদং
চিকা বৰা কোঙা ।
বিচিনিছে দৰায়টং—ছালে
খৰো ছোঙা ছোঙা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বৰষুণ নিদিলে নিজৰাৰ পানী শুকাই যায় ; কোৰেনো
গাভৰুইত চুটি চটি চলি ।

নাৰোঙি দাখৰ বাখুকায়
চিঙা ছানা খোচা ।
নাৰোঙি হিপি বাছামকায়—ছালে
চিমে চিনা গংছা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালোকে দিয়া তামোলটো খাবলৈ সোৱাদ নাই ;
তোমালোকৰ দীঘল হেপি চুলিবোৰ আমি চাবলৈ ভাল
নাপাওঁ ।

মুখাং ত্ৰায় ত্ৰায় জাচাকায়ো
চিমে থামা পাৰচা ।
পাউদাৰ ছেতে দেখায়কায়ো—ছালে
চিনা নেমা লুক্চা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সমুখত গুণ গাব নালাগে আমি ভাল নাপাওঁ ; পাউদাৰ
ঘহি অহাটোও আমাৰ পছন্দ নহয় ।

লংপেন কানে বায়থ'—বায়না
আনা বিবাতা ।
বাৰায়টাঙি নেন কানে—ছালে
দেখায়তা চাঙা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : দীঘল পেণ্টটো পিন্ধি বায়থ'লৈ কিয় আহিছ ; আলহিৰ
কাপোৰ পিন্ধি এতিয়া কাকনো দেখুৱাইছ ।

গাঞ্জি টংচা মায় বীমচা
মুখাং ময়না জাঙা ।
কামি হাবা ক্ৰীকচা নিয়ান—ছালে
ন'ক ধাঙা ৰেঙা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তাঁত বোব নেজান', ভাত বান্ধিব নেজান' বাংঢালীয়া ;
কাম কৰিব নেজান' বোৱাবী হব খজ' ।

লেখা-পৰা মানচা গাবুৰ
দাম খাবনা ক্ৰীকছা ।
ঘুড়ী কানে দেখায়না—ছালে
ব্ৰাতা না ব্ৰাচা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : লিখা-পঢ়া শিকা নাই ডেকা দাম-দৰ কৰিব নেজানা ;
ঘুড়ী পিন্ধি দেখাইছ' লাজ লাগে নে নেলাগে ।

কাওছা টংচা কামি বাছা
প্ৰাঙে চায়ে তোঙো ।
দৰায় যুবুক চাংদংবে—ছালে
মুচুকায় পৰায়ান চাঙো ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : লিখা-পঢ়া নাজানিলো ঘূৰি-ফুৰি খাম ; তাইৰ যোৱন
নামিলে আনলৈ গুচি যাব ।

* * *

৪৮

একায় নক-ঈনি কায়টাংবে
কায় তোৱানা টংচা ?
নক-ও পাঠে ঘিলিপ-ঘালাপ—ছালে
কায় ছাকচান টংচা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : এই ঘৰৰ গিৰিহঁত ঘৰত আছে নে নাই ; ঘৰটোত
অনুসন্ধান কৰি কাকো লগ নাপাওঁ ।

৪৯

আতানাকে বিবিনাতা
বিছিনিছে পাৰা,
চালিনাছে দাং নাঙো—ছালে
গাবুৰ আঙি জোৰাৰে ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কিয়নো ? কব পৰা আহিছ' ? - বাৰান্দাতে বহা । অ'
ল'ৰা তুমিয়ে মোৰ সঙ্গী হবা ?

৫০

ইছিনান গো বিবিনাতা
সোনা নাঙো চিনা,
আঙি চিটি ফাঁচাকায় ছালে
উত্তৰ মানচাবানা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইয়ালৈকে আহিলো তোমাকে চাবলৈ ; মই দিয়া চিঠি-
খনিৰ উত্তৰ নোপোৱা বাবে ।

৫১

ছাকছাং তোংবায় চিটি গিমি
মানাতাবে আমে,
কাৰাল ছুই বাছামাতা—ছালে
আনানাকে নামে...।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অকলে নিৰলে থাকোতে চিঠিখনি পাইছিলোঁ ; তাৰিখ
লিখি ৰাখিছো ; কিন্তু তুমি কিয়.....।

৫২

নাঙান আঙি নাছিকায়
অ' সোনা ঢৰায়,
আন্দাকায়ে মনি খাবে—ছালে

আঙো তাৰেং ছাৰায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুমিয়ে মোৰ প্ৰেয়সী অ' সোণটি গাভৰু ; আনলৈ মন
কৰি মোক এৰি থৈ নাযাবা ।

৫৩

অ' সোনা গিমিকায়
আতো মনি খাৰা,
আন্দাকায়ে মনি খাৰচা—ছালে

আমে নাঙো ছাৰা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অ' মৰমৰ ভিনীদেউ কিনো মনত ভবা, মই আন কাকো
নাভাবো ; তোমাতেই শোভা কৰোঁ ।

৫৪

নাঙান আঙি সোনা লাভা
ভানাবিনি লক্ষ্মী,
নাঙি বাদাং খাতিনাতা—ছালে
মায় চিকা বুখি ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুমিয়ে মোৰ ভঁৰালৰ সোণগুটি লক্ষ্মী, তোমাৰ বাবেই
খাটিছো ভাত-পানী এৰি ।

পান কাৰায় তোখা খাপদং

আঙি দেহা বিয়া,

সোনা নাঙো মনি কিদং—ছালে

দেহা গুলাই বেঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গছৰ ওপৰত কাউৰীয়ে বটিলে মোৰ দেহা পৰি যায় ;
সোনজনী তোমালৈ মনত পৰিলে দেহা শাত পৰি যায় ।

ভাং ধুতুৰা ছানো আমে

ধতৰা ভামে ছানো,

বায়নাঙে গামি ক্ৰাঙো—ছালে

নাঙি মনচায় সোনা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাং ধুতুৰা খাই বীণা বাই ফুৰিম ; তোমাৰ শোকত মই
বলিয়া হম ।

নাঙান আঙি লুকবাৰকায়

কাকায় যোৰা চাঙো,

কাকায় যোৰা চাংচাদংবে—ছালে

আমে লাৰী চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুমিয়ে মোৰ লাহৰী, আমি যোৰ জীৱন পাতিম ; যোৰা
হব নোৱাৰিলে চিৰ কুমাৰী হৈ বয় ।

হাবাঙিনি হাচু দ'পো

কোদালপেকে পামো,

নাঙো জা-জা মানচাদংবে—ছালে

আমে খায়ান ছিনো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পথাৰৰে হাঁপলু কোৰেৰে সমান কৰিম, তোমাক যদি
নাপাওৱেই চেনাই চিপজুৰি লম ।

ই পুৰুং চাংচাদংবা

আৰো পুৰুং চাঙো,

টো-টোপাক চাঙেছে—ছালে

কাকায় যোৰা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইপুৰীত নহলে সিপুৰীত হব ; পখী-পখিলা হৈয়ো আমাৰ
যোৰা হব ।

তাকায় চিমে উৰ্গিনো

আয়া দাহুৰীও ;

উনি চাবান উৰ্গিনো—ছালে

আয়া শিশুৰাও।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : প্ৰথমে প্ৰণামিম আই “দাহুৰী”ক, তাৰ পিছত প্ৰণামিম
আই ‘শিশুৰা’ক ।

ছং চিঙি ফটামাটি

ৰাজ্য মেঘালয়,

কাৰাং-কামাং বংদান-মায়তৰ—ছালে

দোৱা চিঙি বাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মেঘালয় ৰাজ্যৰ ফটামাটি গাওঁত আমি থাকো, উজনি-
নামনিৰ বংদানী-মায়তৰী আমাৰ সকলোৰে বাৰায় (গোত্ৰ)
আছে ।

ফটামাটি তোৱা চিমে

মেঘালয়নি কায়

বায়থ' ছানা বিবিনাতা—ছালে

বায়থ' চাকায় নায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মেঘালয়ৰ মানুহ আমি ফটামাটিত থাকো ; বায়থ'লৈ
আহিলোঁ, বায়থ'ৰে বতৰা পাই ।

গুণ্ডৰ চাংচাং খাম

নেমেখাৰে তাম

চিং ছাথাৰ থিপেতা—ছালে

নেমে খাম তাম্।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গুণ্ডৰ চাং চাং কৈ খাম ভালকৈ বজোৱা, আমি ছাথাৰ নাচিছো ভালকৈ বজোৱা।

আতো নেমা নেমাৰে

যোৰ পাক নেমা

উনা-কাৰা নেমকায়বে—ছালে

চিঙি বায়খ' নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কি ভাল ভাল, যোৰ পাক (পাতানিত বচা এটি ফুলৰ চানেকি) ভাল ; তাতকৈও আমাৰ বায়খ' উৎসৱ ভাল।

বাংগ্ৰে তোৱা নায় নায়

বায়খ' চিনা নেমা,

দৰায়-গাবুৰ বাপচাং—ছালে

ছাথাৰ থীমা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফট্, ফটিয়া জোনাক নিশা বায়খ' পাতিবলৈ ভাল ; ডেকা-গাভৰু একেলগেহে ছাথাৰ গাবলৈ ভাল।

পুকৰীনি পদম পাৰ

বকে বকে পাৰা,

অ' সোণা দৰায়টাং—ছালে

নাৰং আনা জাৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পুখুৰীৰ পদুম ফুলবোৰ বগাকৈ ফুলে ; অ' সোণজনী গাভৰু তোমালোক কিয় গুচি যোৱা।

নাঙি ফায়দোক আতো চিনো

প'চো মিনকায় গান্দা,

নাঙো আমে বেখে, মানো—ছালে

দাদা চাঙা বান্ধা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাৰ গালখনি কিনো চাবা-পকা আমৰ দৰে, তোমাৰ সতে কেনেকৈ মিলন হব, তুমি যে মোৰ ককাইহে।

ফাৰি-ছানি গুণি ভাৰি

মুখাৰ-কুংখাৰ তংচা,

ৰেঙে মাচা চিদংবে—ছালে

মুখাং-কুহবাং মুক্চা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : দিনে নিশাই ভাৰি থাকো চকুত টোপনি নাই, ঘৰত গৈ চালেও মুখ খনি নেদেখো।

খাম তামা তিলিং-তালং

তামছিনি তামকায় দংচা,

মনি আশা খাৰদংবা—ছালে

নাঙি যোৰা দংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰৰ খামৰ বোল স্বাভাৱিক বোলৰ দৰে নহয়, মনত আশা পুহিলেও তোমাৰ যোৰা নহয়।

হাচু হাইনি চিকা নালা

চিকা সাগৰিনান ৰেঙা,

ঈশ্বৰনি লিখি চাংকায়—ছালে

চিঙি যোৰা চাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰৰ নিজবাটিও সাগৰলৈয়ে বৈ যায় ; ঈশ্বৰেও লিখি থৈছে আমাবেই যোৰা হব।

অন্তৰিহেঁথাপে তঙো

নাঙো ছুন কিদং,

নুৰুচি জোৰুহা কিনো—ছালে

মনি নাঙো বৰদং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালৈ মনত পৰিলে অন্তৰ কান্দি থাকে ; চকুলো
টোপাল সৰি পৰে তোমাৰ শোকৰ কথা শুনিলে।

নাঙো জা-জা মানচাদংবে

জাবে প্ৰাঙে বেঙো,

গুৱাহাটী চিলঙিছে—ছালে

চাক্ৰি খাবে তঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : যদি তোমাক নাপাওৱেই প্ৰবাসী হৈ গুৱাহাটী চিলঙত
চাকৰি কৰি কটাম।

আশিন মাছি কাশিবে

বকে বকে পাৰা;

নাৰ'ঙোছে নুকে চিনে—ছালে

মনি ছুকু খাৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আহিন মাহৰ কছ'ৱা বগাকৈ ফুলে ; তোমালোকক দেখি
আমি মন মাৰি থাকোঁ।

নকছাপাতিনী জবা পাৰ

চাকে চাকে পাৰা,

উৱো নুকে টোপাকবিজান—ছালে

পুৰে পুৰে পাকা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘৰৰ পিছত জবা ফুল বঙাকৈ ফুলে ; তাকে দেখি
পখিলাবোৰ উৰি উৰি পৰে।

অ' সোনা গাবুৰকায়

নেকেন তেৰা চিয়া,

থুচেমিনি চিগাৰেট—ছালে

চাকফাতে কিয়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অ' সোনাই ডেকা ল'ৰা—কেবাহিকৈ চোৱা, মুখৰ চিগা-
ৰেটটি দেখোন সৰি পৰিল।

মিনি মিনি ফাচেক ফাচেক

ফাকাম তুলুকা,

ঘড়ীনিছে য'ৱা চিয়া—ছালে

তাচি চোকে চোকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মিচিক-মাচাক হাঁহিছ' দাঁত দেখুৱাই ; ঘড়ীৰ সময়হে
চোৱা হাত তুলি তুলি।

তাছিদিগি কানাতাবে

য'ৱা বানা ঘড়ী,

লাগিছাবে নাঙি ৰাফান—ছালে

চাং বেঙো বুৰি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হাতত ঘড়ী পিন্ধিছ' সময় পাবলৈ ; তোমাৰ ৰাফান
(পাতানি) মোক নালাগে, কোনে তোমাৰ বোৱাৰী হব।

তোপ্ৰাঙেয়ান বাঙো আমে

নাঙো মন্তৰ পাকে,

আন্দাকায়ো ৰাদংবা—ছালে

ৰানো আমে ছেকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মন্তৰ বলত তোমাক উৰুৱাই লৈ যামেই ; আনলৈ
গলেও মই কাঢ়ি ৰাখিমোঁ।

আঙানাকে বাঙোনাকে

মটৰ গাড়ী বাবা

মইনাপুৰ চহৰনিছে—ছালে

বাঁফান-কাৰুং বাবা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মোক লৈ যাবলৈ মটৰ গাড়ী লৈ আহিবা ; মইনাপুৰ
চহৰৰ পৰা বাঁফান-কাৰুং (পাতানি-বুকফালি) আনিবা।

৮০

ভগবানান তাঙাতাবে

দৰায় পাৰচক পাৰ,

গুণ গুণ গ'মনে—ছালে

গাবুৰ মটৰ মাৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভগৱানে দিছে যৌৱন কলিটি, তাকে পাবলৈ গুণ গুণকৈ
ভোমৰাই স্নযোগ বিচাৰি ফুৰে।

৮১

অ' সোনা গাবুৰকায়

আতো বোবায়নোৱা,

নাঙো জা-জা মানচাদংবে—ছালে

চাপাঁক লাৰী চাঙোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অ' সোনাই ডেকা ল'ৰা কিনো কৰা, তোমাক যদি
নাপাও জীৱনত চিৰ কুমাৰী হৈয়ে বম।

৮২

কিবা তোৱা নাঙো মনি

চাংবা আন্দাকায়,

কাথা কানি আঙানেক্রে—ছালে

কিবা কিষ্ঠি চায়। হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালৈ মনত পৰি থাকে তুমিয়ে আছিল পৰ ; মোক
কথা দিয়া এতিয়া মোৰে শপত লৈ।

তক্ৰাঙিনা তিকানাহে

পাৰ মালা চুক-কায়,

বানে বেংজো পাৰমালা—ছালে

মানচা কায় নেমকায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ডিঙিত পিন্ধাবলৈ ফুলৰ মালা গাঠিছিলে ; মৰহি গ'ল
মালাধাৰি মনৰ মানুহ নাপালে।

৮৪

পাৰ মালা শুকেচে

মনি অন্তৰ পেকে

টিকানেয়ান বাখা আঙা—ছালে

থাৰা-থাপাক বকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অন্তৰৰ মানুহজনক দিবলৈ ফুলৰ মালা গাঠে, পিন্ধাই
দিয়া মোক সৰ্বশৰীৰ শুৱনীকৈ।

৮৫

টিকানেয়ান বাখুনোৱা

পাৰ মালা ছুকে,

য'ৱা মাচা বিবাদংবে—ছালে

সোনা নাঙানেকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সময় -আছিলে সোনাই তোমাকেই পিন্ধাম ফুলৰ
মালাধাৰি।

৮৬

হেঙা বেঙা হোঙা বেঙা

নাৰঙোছে ৰঙা,

চাকায় ৰাপচাং চাঙে—ছালে

ছাথাৰ থিপে ক্ৰাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : যি ফালে যাও তোমাকেই লগ পাও, সকলোৱে মিলি
আহা আমি ছাথাৰ গীত গাওঁ।

বাং বাংখোপ ময়াক ময়াক

বিবিতাবে পাব্‌চুং,

কামি হাবা বাখাতেছে—ছালে

আঙি কাফায়না দাবথুং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বিজুলী-টেবেকনীবে চিক্‌মিক্‌কৈ ধুমুহা আহিছে ; কাম-
বন কাটি কৰি থৈ মোৰ কাষলৈ আহা।

৮৮

হায় হায় দবায়কায়

নাঙো বেথে মানো,

আঙি মনি অন্তৰিছে—ছালে

ফটোক চকে তানো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হায় ! হায় ! গাভৰু, তোমাক কেনেকৈ পাম, তোমাৰ
ছবিটি মোৰ অন্তৰৰ পটতহে বাখিম।

৮৯

নাঙি ফটোক চক্‌কায়ে

আঙানেক্রে বাথু,

নাঙি ফটোক চিমানো—ছালে

মন চাঙো স্মথু।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাৰ ফট'খনি মোলৈ পঠিয়াবা, তাকে চাই মই
হিয়াক সান্ত্বনা দিম।

৯০

গুনি গুনি ভাবি ভাবি

দেহা আঙি বানজো,

নাং পাকে যোবা চাঙা—ছালে

আশা আঙি মংজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাবি-গুনি থাকোতে দেহা শুকাই গ'ল ; তোমাৰ সতে
বিয়া হবলৈ আশা বৈ গ'ল।

আঞ্চলনি কুই খান্‌কায়

আঞ্চলয়ান্‌ মংজো,

বাখুনাবা ছল মান্‌চা—ছালে

মাজাবিয়ান্‌ মাজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আঁচলত অনা কটা তামোল আঁচলতে ব'ল ; দিবলৈ
সুযোগ নাপালো মাজতে হেৰাই গ'ল।

৯২

হেঙা হোঙা বেংদংবা

নাঙোন্‌ নুকা প্রতান্‌,

প'চো মুনকায় নাঙি ফায়দক—ছালে

খুতামা ছুন তাকা ছুকান।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইফালে দিফালে ঘূৰিলে ঘপহকৈ তোমাকে দেখা পাও।
পকা আমৰ দৰে তোমাৰ গালখনি গুপুতে চুমা আকি
দিবলৈহে মন যায়।

৯৩

নাঙানেক্রে বাখুনাকে

পাজাৰ গছা তাক্‌বা,

মুকবাৰকায়না বাখুনাকে—ছালে

ময়বা পাৰোন চক্‌বা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালৈ বুলি গামোচা এখন বৈছিলোঁ। মনৰ মানুহ-
টোক দিম বুলি ময়ুৰ ফুলহে বাচিছিলোঁ।

৯৪

ঠাঙা চাং নাঙি মন

দেহা গাঞ্চিদিগি,

অন্তৰিছে চায়কঙো—ছালে

আমে বিন্‌জি বিন্‌জি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাৰ সৰ্বশৰীৰ, মন শাঁত পৰক ; অন্তৰতহে মই
বিজাই বিজাই গীত জৰিম।

নাঙানেকে স্নাতকে

কিয়া মুক্টি জুকা,

নাঙানেকে— নক্ ধাঙা—ছালে

থাবা নেন্ টোপ্লা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাক সোঁৱৰিলে চকুলো এটোপাল সৰে ; তোমাত
ঘৰ সোমাম বুলি টালি-টোপলা বান্ধিছিলোঁ।

৯৬

নাঙা মান দং বং মানো

নকি হায় ভয়,

খুচি চাঙো আঙি মন—ছালে

ছকো-সুকো কয়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাক পালে মই ঘৰতে সুখ পাম, মোৰ মনটো ছুখ
যাতনা এৰি অতি আনন্দ লভিম।

৯৭

বাত্ৰা-জুত্ৰা নাছিদংবা

ঘোৰা গান্ধা দংচা,

নাছি-পুছি তান্দংবা—ছালে

উষা গান্ধা দংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মা-দেউতাৰ মৰম গিৰিয়েকৰ দৰে নহয়, যিমনে মৰমেৰে
ডাঙৰ-দীঘল নকৰক, গিৰিয়েকৰ নিচিনা নহয়।

৯৮

কাৰাঙাচে বেঙো আমে

কাৰাঙাচে ক্ৰাঙো,

অ' সোনা দৰায়কায়—ছালে

বিচি নাঙো বঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উজনিলৈ যাম মই উজনিতে থাকিম, অ' সোন গাভৰু
তোমাক কত লগ পাম।

কাৰাঙা ক্ৰাঙো

কামাঙ বা ক্ৰাং,

মন তানা জাংচাদং—ছালে

চিঙি নকিনা ধাং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উজনিতে থাকিলেও নামনিলৈ আহিবা, যদি মন বান্ধিব
নোৱাৰ' আমাৰ ঘৰলৈ সোমাবা।

১০০

নাঙানেকে মানানাকে

বেঙো সিপাই চাক্ৰি,

আন্দাকায়ে বানানাকে—ছালে

মনি নাংবা তা-কিৰি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাক পাবলৈ মই চিপাহীয়ে হম, আনক বিয়া কৰিম
বুলি তুমি ভয় নকৰিবা।

১০১

নেন বাৰেঙি ছাক্চাদং

বাংছাঙিয়ান বামো

বাৰমাছি বিবাকায়ো—ছালে

ঘড়ী চিয়ান চামো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বাহৰ তাঁৰত কাপোৰ নাভিলে বাহিৰত শুকাই দিন
সচৰাচৰ অহা সময়ক ঘড়ী চাইয়ে বৈ থাকিম।

১০২

কি মাচ্ছান হংদংবে

দ'গোতেয়ান চি,

আতানাছে হঙেতাৰে—ছালে

নকো কেলপায় চি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কুকুৰ ভোকে যদি ওলাই চাবা ; কিয়নো সি ভোকিছে
ছুৱাৰ কোণত নিৰিঞ্চণ কৰিবা।

১০৩

তৰ্চি কাকে তৰ্চ'কাই
গোলতায়নাত গাঞ্চি
চিং পাকে ছাথাৰ থিমা—ছালে
বিবানাতা গিমি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঝাঁহত চামনি বান্ধি অচল কৰি পেলাইছে ; আমাৰ সতে
ছাথাৰ গাবলৈ ভিনীদেউ আহিছে।

১০৪

নাঙানেক্ৰে আশা খাবে
ফুল ঝাপ বাতে,
বাংবামামুন মায়া নাঙান—ছালে
বাখুচাজো ব্রাতে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাক আশা কৰি সিদিনা ফুলাম বিচনী বৈছিলোঁ ;
তোমাক দিবলৈয়ে নি লাজতে নিদিলোঁ।

১০৫

উ গিমি গাবুৰকায়নি
চায় কয়কায় চায়,
দেহা গাঞ্চি ঠাণ্ডা ঠাণ্ডা—ছালে
ছাথাৰ পাকছা নায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সেই ভিনীহি ডেকাজনৰ ছাথাৰ গীতৰ সুৰত দেহা মন
শাঁত পৰি যায়।

১০৬

ফাগুন মাছি পচুৱাজি
হাদাবুৰি পুৰা,
আতো টেমো আঙি কাথা—ছালে
মুলুকছিনি ব'ৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফাগুন মাহৰ পচুৱা বতাহত ধূলি উবে, মোৰ কথা
কিনো কম বুৰঞ্জীসম দীঘল।

১০৭

চিকাদল বিবিজোৰে
ফাচি পিধান ফায়,
মায় চিকা খুদাংচাৰে—ছালে
বায়খ' চাংকায় নায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ন-পানী পৰি চল নামিছে ; বায়খ'ৰ বতৰা পাই পেতলৈ
ভাত নাযায়।

১০৮

কিছিৰিনি মায়দোপ
চাৰি চাংৰাক খানো,
নাঙান-আঙান যোৰা চাংদং—ছালে
খোপোনেয়ান গো তানো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কিছিৰি (খেৰত ধান বান্ধিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা সামগ্ৰী)ৰ
ধান পুৰা চাৰি চাঙত বাখোঁ ; তুমি ময়ে বিয়া হলে
তোমাক বুকুৰ মাজত বাখিম।

॥ ছাথাৰ ছুণুকায় আৰো মাপাকায় ॥
(প্ৰতিদ্বন্দ্বীতামূলক আৰু মিলনাত্মক ছাথাৰ)

১০৯

বাংফাচি চিপু চিপু
বায়খ' ছানা নেমা,
বাংৰে লুক্চা গিঙি হান্দাৰ—ছালে
ছাথাৰ থামা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চিপ চিপিয়া বৰষুণত বায়খ' খাবলৈ ভাল জোনাক
নোহোৱা ঘিটমিটিয়া আন্ধাৰত ছাথাৰ গাবলৈ ভাল।

বাংৰে তংচা গিতি হান্দাৰ

বায়থ' ছানা নেমা,

নকি ট'ঙো নামদংবা—ছালে

লিগাটাঙান প্রাওৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জোনাক নোহোৱা ঘিটমিটিয়া আন্ধাৰত বায়থ' খাবলৈ
ভাল ; ঘৰতে থাকিব খুজিলেও চেনাইজান লগৰীয়াহঁতে
মাতে।

ছাৰা হাচু ঘূৰাইবা

আমলৰিওন ব'ংচা,

ছাৰখাতি ঘূৰাইবা—ছালে

লুকুবাৰকায়ন ব'ংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গোটেই পাহাৰ ঘূৰিও আমলখিয়ে নাপাও, চৌদিশ
ঘূৰিও চেনাই ঐ প্ৰিয়জনক নাপাও।

মায় খুৱছা ছাদংবা

খুৱছান খুদাংচা,

লুকুবাৰকায়ো মনি কিদং—ছালে

মনি ত'ঙা জাংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাত এগাল খালেওচোন পেটলৈ নেযায়, প্ৰিয়জনক মনত
পৰিলে চেনাই মন কুটেকুটায়।

থাল নানা বেংদংবা

মেমেনেছে কিয়া,

লুকুবাৰকায়না মনি কিদং—ছালে

চিঙি দেহান বিয়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কাহি-বাচন মাজিবলৈ হলেও পিচলিহৈ পৰে', প্ৰিয়-
জনলৈ মনত পৰিলে চেনাই দেহা পৰি মৰে'।

বাংৰে তংচা গিতি হান্দাৰ

বায়থ' ছানা নেমা,

বিচিনিছে দৰায়টাং—ছালে

চাঙো ৰীণে খাপা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জোনাক বিহীন আন্ধাৰত বায়থ' পাতিবলৈ ভাল, কৰেনো
গাভৰু ঐ চেনাই, কাৰ শোকত ভ্ৰিয়মান।

হাতাকানি মেকেৰেং

ছায় চিদং থিয়া,

বিচিনিছে গাবুৰটাং—ছালে

চিঙো জংকায়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পথাৰ চাপৰিৰ 'নিয়ৰি' খাই টেঙা লাগে, কৰেনো ডেকাহঁত
আমাক জোকাই লয়।

চিঙি দেহা গুলায় বেংজো

ময়না খুৰাং নায়,

হালাইডঙায় তোৱা চিমে—ছালে

ফুলবাৰী থানায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ দেহা জুৰ পৰিল মইনাৰ মাত শুনি, মইনাইঁত
আমি হালাইডঙাত থাকো ; থানা ফুলবাৰী।

মইনা টোটা গান্ধা গিমি

ময়না খুৰাং গান্ধা,

চিঙ নাৰোঙো-উনখুচা—ছালে

আনা ফেনে চিয়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মইনা ভাটৌৰ দৰে ককাইটি মইনা মাতৰ দৰে মাত,
আমি ভইতক নোকোৱাটো চেনাই কয় চকু দিয়া।

খাপাক চুব চুব তংকায়
 দৰায় ব'ক ব'ক নেমা,
 উৱো পাকুঙা মান্‌চায়—ছালে
 চিঙি খাপাক খা'মা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উঠন বুকুৰ গৰাকী গাভৰু বগা আৰু শুৱনী ; তাক
 আকোৱালী লবলৈ চেনাই আমাৰ হিয়া পুৰি মৰো।

অ' গাবুৰ অন্‌দংও
 কানি চিঙা মানদায়,
 সত্য কাথাওন টেপ—ছালে
 নাৰোঙি আতো বাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : স'চাকৈ কোৱা তেন্তে ঐ ডেকা ল'ৰা, কোৱা তহঁতৰ
 কি বাৰায় (গোত্ৰ)।

নাৰং বাক্‌ছক বাৰায়ৰে
 চিমে নকছেৰ বাৰায়,
 তেনি পাৰান কাকায়ৰে—ছালে
 চাংজো মামানি ছাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তহঁতৰ বাক্‌ছক বাৰায় (গোত্ৰ) আমাৰ নকছেৰ বাৰায়,
 আজিৰ পৰাই হ'লা তুমি মামাৰ ছোৱালীৰ দৰে।

কায় অ'ক্‌জা বুলায়দংবা
 ঈশ্বৰ স্বাক্ষী তোৱা
 বিছিনিছে গাবুৰটাং—ছালে
 চিঙো বুলায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মানুহে ঠগিলে চেনাই ঈশ্বৰ স্বাক্ষী আছে ; কৰেনো
 ডেকা লবাইত আমাক ঠগে।

চিং নাৰোঙা বুলায় খুচা
 ঈশ্বৰ স্বাক্ষী তোৱা,
 বিছিনিছে দৰায়টাং—ছালে
 চিঙা বাও ছা-আ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি তহঁতক ঠগোৱা নাই ঈশ্বৰ স্বাক্ষী আছে,
 কৰেনো গাভৰুহঁত ঐ আমাৰ বদনাম গায়।

চিং নাৰোঙা বাওছ খুচা
 নাৰং বাওছা তা-মান,
 ছালুৱাছে খাৰবাৰে—ছালে
 তা-মান্‌চা মান্‌।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি তোমালোকৰ বদনাম গোৱা নাই দীয়ে
 নধৰিবা, ঠাট্টাহে কৰিছো চেনাই বেয়া নেপাৰি।

কাৰাঙিছে তোৱা চিমে
 চিমে কাৰা বাৰায়,
 চিমে নাৰোঙা বা'না থেয়া—ছালে
 মামানিয়ান ছাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উজনিতে থাকো আমি, আমি উজনিয়া, তোমাৰ সতে
 আমাৰ বিয়া চলে চেনাই তুমি মামাৰ হে সপ্ততি।

আলি গছা পাচাবে
 চিকা দাৰা পাচা,
 নাৰং সোনাও ছাৰাই—ছালে
 চিংবা বায়না বেংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আলি পাৰহৈ, নিজৰা পাৰহৈ দূৰণিলৈ নাযাওঁ, তহঁত
 সোনাইক এৰি চেনাই আমি লোকলৈ নাযাওঁ।

হাল বায়না বেংদংবা

মাছু মাংছান তংচা,

যোৰা চাঙা নামদংবা—ছালে

ছয়-দম্পতিয়ান তংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হাল বারলৈ গকও নাই হাল নবুৰাও, বিয়া পাতিব
খুজিলেও ধন-দৌলত নাই।

১২৭

যোৰা চাঙা নাকেৰে

বানো চিমে কাম

চিঙো নুকুবাৰদংবে—ছালৈ

বীছাৰ আনিং ছাম।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বিয়া পাতিবলৈ হলে আমি খাটিম, আমাক ভাল পালে
চেনাই ছবছৰ অপেক্ষা কৰা।

১২৮

হাজাৰ পাৰচুং বিবাদং

চিমে খীমে তঙো

বায়খ' বুদি নাছিদংবে—ছালে

কাকায় যোৰা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হেজাৰ ধুমুহা আহিলেও আমি কটকটীয়া কৈ থাকিম;
বায়খ' দেৱীৰ কৰুণা পালে আমি বিয়া পাতিম।

১২৯

হাজাৰ গান্ধা আফে তং

বাংৰে গান্ধা দংচা,

নুকুবাৰকায়ো মানচাদংবে—ছালে

মন শাস্তি চাংছা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হাজাৰ হাজাৰ তৰাও জোনৰ সম নহয়, ভালপোৱা-
জনক নাপালে মনত শাস্তি নাই।

নাং আঙি বাৰৰে

আং নাঙি কাৰায়,

অ আঙি নুকুবাৰকায়—ছালে

আঙো তাৰেং ছাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুমি মোৰ জুই মই তোমাৰ কেৰাহি, মোক এৰি
নাযাবা থৈয়সী।

১৩১

গান্জি দাগায় নুইমুং

তোৱা নাঙো ছুততাকে

নাঙি কাখা মনি কিদং—ছালে

মন ৰাঙা ছেকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তাঁতৰ শালত বহি তোমালৈ মনত পৰে, তোমাৰ কথা
মনত পৰিলে মন চিৰাচিৰ হয়।

১৩২

বাম্পাৰ অকুজা বিবিদং

দোৱাত চিঙি মনো,

নকিনাকে বেংদংবে—ছালে

কায় মুকেন ছুনো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : প্ৰৱল ধুমুহাই আমাৰ চাকিটি নুমাৰ, ঘৰত গলেও
লোকৰ চকু পুৰিব।

১৩৩

লামদিনি পামচুবে

পুচিয়ায়ছে প্ৰঙা,

নাৰোঙি সোনা খুৰাং নাদং—ছালে

দেহা গুলায় বেঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভৈয়ামৰ তুলাবোৰ পচুৱাত উৰে; তোমালোকৰ
গুৱলা মাত গুনিলে দেহ-মন পমে।

১৩৪.

খিমিদিগি তংকায়বে

উনি মুঙান ওলা,

চিঙি নুকাবাকায়বে—ছালে

নাৰোঙান সোনা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বনলিত থকাটো নাম তাৰ ওল, আগি ভাল পোৱাটো সোনাই—তহঁতেই।

১৩৫.

তংচাজো কাকায়নি

মিনি খেৰে ছাকায়,

তে তোৱা গাফুং তংচা—ছালে

অ' সোনা কাকায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নাই আমাৰ এতিয়া উলাইৰ দিনকোৰ; আজি আছে কালি নাই আমাৰ ক্ষণিক দেহকোৰ।

১৩৬.

নক্চাম পাতি পাৰকায়বে

ওৱান জোবা ফুল

অ' আঙি নুকাবাকায়বে—ছালে

আঙা তাঙো আংচা ফুল।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পিছ ছুৱাৰত ফুলি থকা সেইটোৱে জোবা ফুল, মোৰ প্ৰেয়সীয়ে মোলৈ ব'ব ফুলাম গামোছা।

১৩৭.

মুংতাঙি হাবাঙিছে

নুকা আমে ত'ৰে,

নাং নাছি দংবে—ছালে

আঙা খোৰে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গাৰোৰ গাৰীতহে দেখিছো মই কপাহ; তোমাৰ যদি মৰম আছে, মোলৈ আনিবা এসোপা।

১৩৮

হাচু-হাজেক পাতৈবা

নাঙা ত'ৰে কণ্ডনো,

আবো বাখুনোৱা—ছালে

চান্চেঁকায় ধনো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পৰ্বত পাহাৰ অতিক্ৰম কৰিও তোমাৰ বাবে কপাহ সংগ্ৰহ কৰিম, আৰু দিম তোমাক আপুৰুগীয়া ধন।

১৩৯

আতো নেমা নেমাৰে

মোৰ পাক নেমা

আঙি নুকাবাকায়বে—ছালে

বায় গান্ধা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কি ভাল বুলিলে মোৰ পাক (পাতানিত বচা বিশেষ ফুলৰ মোহৰ) ভাল; মোৰ প্ৰেমিক জন দেৱতাৰ দৰে শ্ৰেষ্ঠ।

১৪০

পুৰমায় বাংৰেবে

নেমেন নায় নায়,

চিঙি নুকাবাকায় দৰায়বে—ছালে

নেমা বায় বায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পুৰ্ণিমাৰ জোনটি বৰকৈ উজ্জল; মোৰ প্ৰেমিকজনী মিঠা বৰণৰ উজ্জল।

১৪১

ভগবানো উৰ্গিনো

ভোগ-তুলসী ৰায়,

নুকাবাকায়ো উৰ্গিনো—ছালে

নেম্পাজাৰ ৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঈশ্বৰক স্তুতি কৰিম তুলসী নৈবেদ্যে; প্ৰেমিকা জনীক পূজিম পাজাৰ (গামোছা) খনেৰে।

ত্ৰিমিদিগি তংকায়বে

উনি মুঙান ওলা,

চিঙি নুৰুবাৰকায়বে—ছালে

... নাৰোঙান সোনা ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বননিত থকাটো নাম তাৰ ওল, আমি ভাল পোৱাটো সোনাই—তহঁতেই ।

তংচাজো কাকায়নি

মিনি খেৰে ছাকায়,

তে তোৱা গাফুং তংচা—ছালে

অ' সোনা কাকায় ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নাই আমাৰ এতিয়া উলাহৰ দিনবোৰ, আজি আছে কালি নাই আমাৰ ক্ষণিক দেহবোৰ ।

নক্চাম পাতি পাৰকায়বে

ওৱান জোবা ফুল

অ' আঙি নুৰুবাৰকায়বে—ছালে

আঙা তাঙো আংচা ফুল ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পিছ দুৱাৰত ফুলি থকা সেইটোৱে জোবা ফুল, মোৰ প্ৰেয়সীয়ে মোলৈ ব'ব ফুলাম গামোছা ।

মুংতাঙি হাবাঙিছে

নুৰুবা আমে ত'বে,

নাং নাছি দংবে—ছালে

নুৰুবা আঙা খোৰে ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গাৰোৰ গাৰীতহে দেখিছো মই কপাহ ; তোমাৰ যদি মৰম আছে, মোলৈ আনিবা এসোপা ।

১৪২

লামদিনি খাৰি পানবে

পান বাম্পুপুৰ

আঙি লুকুবাৰকায়বে নেমাবে—ছালে

খাপাক চুৰ চুৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভৈয়ামৰ গছটো ডালে পাতে জোপহা, মোৰ প্ৰেয়সী-
জনী উঠন বুকুৰে ধুনীয়া।

১৪৩

লামদিনি খাৰি পাণ

পাণ বাম্পাপুৰ

আঙি লুকুবাৰকায়বে—ছালে

খ'বো বাপাপুৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভৈয়ামৰ খাৰি (এবিধ গছ) গছটো জোপহা, মোৰ
ভাল পোৱা জনৰ চুলি জোপহা।

১৪৪

ফাকুৰা-চিকুৰা পাজাৰ কানা

অ' গিমি সোনা,

ত'ৰে গান্দা বোকাৰে নামে—ছালে

আমে লুকুবাৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পখৰা-চিখৰা পাজাৰ (গামোচা) পিঙ্কা অ' সোনাই,
তুমি কপাহৰ দৰে উজ্জল; মই তোমাক ভাল পাও।

১৪৫

মাঞ্চালেংকা ঠিলুক ঠিলুক

গুক ফাকাৰা,

তেয়ান বাখু কাৰাল গিমি—ছালে

চিঙোনেকে ৰাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মাছৰোকা ঠিলুক ঠিলুক (চৰাইটিৰ এটি আচৰণ) ফৰিং
পখৰা; আমাক কেতিয়াকৈ নিবা তাৰিখ দি যোৱা।

১৪৬

ফাঙিনি প'চো মুনকায়

দাকিলা কয়ান ছানো,

বায়থ' বায়না স্বাক্ষী ৰায়ে—ছালে

তেয়ান যোৰা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গছৰ পকা আমটো দ'লিয়াই খাম, বায়থ' দেৱীক
স্বাক্ষী কবি আজিয়ে বিয়া পাতিম।

১৪৭

অ' গাবুৰ গিমিকায়

আতো উনা নামে,

নাঙান-আঙান যোৰা চাংদং—ছালে

ঈশ্বৰ স্বাক্ষী তোৱাৰে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হেৰা, ককাইটি ডেকা ল'ৰা কি কোৱা তুমি; তুমি
ময়ে বিয়া হলে ঈশ্বৰ সাক্ষী আছে।

১৪৮

ই পুৰুং মানছাদং

উকায় পুৰুং মানো

পখি-পৈয়াম চাঙোৰা—ছালে

কাকায় যোৰা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইটো পুৰীত যোৰা হব নোৱাৰিলে সিপুৰীত চৰাই-
চিৰিকতি হৈয়ো আমি যোৰা হম।

॥ মাপাকায়নি ছাখাৰ ॥

(মিলনৰ ছাখাৰ)

১৪৯

কানে-চোনে দ'গোৰে

চিনা ছাপে ছাপে,

হান্দাৰবায়ান জাগা নায়া—ছালে

বাংৰে আৰো আফে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সাজি-কাচি ওলোৱা; দেখনিয়াৰ হৈ; আন্ধাৰত পোহৰ
বিলায় জোন আৰু তৰাই।

১৫০

বাংৰে তোৱা নায়া নায়া

বায়খ' ছানা বেঙা,

নকি তোঙা নামদংবা—ছালে

লিগাটাঙান প্ৰাওৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফৰিংফুটা জোনাকত বায়খ' চাবলৈ যাও, ঘৰত থাকিব
বিচাৰিলে লগৰীয়াইতে মাতে।

১৫১

পামচু পাবনা মান্দাৰ পাৰ

মালা চুঙা নেমা

অ' সোনা মুচিবাৰা—ছালে

নাৰং, বিচি তোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মদাৰ নে শিমলু ফুল মালা গাঠিবলৈ ভাল, অ' সোন
ভনিটি ভহঁত কত থকা।

১৫২

চাম্পা বেথে তলেং তলেং

আখা দ'গোজো,

চিঙি ছাথাৰ খাপকায়—ছালে

ছাথাৰ মিলায়জো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চেনিচাম্পা কলটো ফল ধৰিছে; আমাৰ ছাথাৰ
খুব মিলিছে।

১৫৩

আতো মাতা মাতা না

দাপলেঙা মাতা

অ' সোনা দৰে কায়—ছালে

নাৰং, আনা ব্ৰাতা ?—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কি কাটে নাকাটে দাপলেঙা (এবিধ ঘাঁহ জাতীয় বন)
বনে কাটে; চেনাই তোমালোক ক্ৰিয় লাজ কৰা।

১৫৪

আজাংগাৰি চিকা খোনা

বেঙা কুশায় পেতে

সোনা নাঙো মুকেমানে—ছালে

মুখাং বামজো ব্ৰাতে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আজাংগাৰি পাহাৰত কলহ পানী আনিবলৈ যাও;
চেনাই তোমালোকক দেখি লাজ পাও।

১৫৫

হাচু-হাজেক পাতে মানে

বিবাজো বায়খ' ছানা

অ' সোনা দৰাকায়—ছালে

নাৰং, বিছি তোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰ পৰ্বত পাৰ হৈ বায়খ'লৈ আহিলো, অ'
সোনটি গাভৰু তহঁত ক'ত থকা।

১৫৬

ছিবিনাং পোছ, অফিছ

পাহাম ছোঙি তোৱা

থানা চিঙি ফুলবাৰী—ছালে

বাজ্য মেঘালয়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাম গাওঁত থাকো আমি, ডাকঘৰ—ছিবিনাং, থানা
আমাৰ ফুলবাৰী মেঘালয়ৰ বাজ্যৰ।

ছালা হা পাতে মানে

চিকা কজো-বাৰায়,

বায়খ' ছানা বিবিনাতা—ছালে

কানি তেবে বাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : খেতি পথাৰ পাৰ হৈ নিজৰাত গা ধুলো ; বায়খ'লৈ
আহিলা, কোৱা তোমালোক কি বাৰায় (গোত্ৰ)।

মায় বিমকায় কাৰানা

মি বিমকায় কাৰা,

বাৰায় চাঁঙা টিকাঙান কানিৰে—ছালে

নাৰং বিচি তোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাত আগত ৰান্ধে নে আঞ্জা ৰান্ধে আগত ; বাৰায়
পৰিচয় দিয়াৰ আগতে কোৱা তোমালোক থকা ক'ত।

কাৰাং মুলুঙি গাবুৰ চিমে

চিমে কাৰাং তোৱা,

বায়খ' ছানা বিবাজোৰে—ছালে

চিমে কাৰাং তোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উজনিৰে ডেকা আমি উজনিতে থাকো, বায়খ'লৈ
আহিলো এতিয়া গোত্ৰ পৰিচয় দিয়া।

পাজাৰ বোক বোক কানে-চোনে

ৰিবাৰা চাঙোনাকে ফানে,

অ' সোনা গিমিকায়—ছালে

চিং কংছুং বাৰায়ৰে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধকধকীয়া বগা গামোচা পিন্ধি কাক বিচাৰি আহিছা ;
অ' সোনাই ভিনীহি আমি কংছুং গোত্ৰৰ।

নাৰং কংছুং বাৰায়ৰে

চিং বংখ' বাৰায়

তেনি পাৰান চাংজো চিমে—ছালে

মামানি ছাৰায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালোক কংছুং গোত্ৰৰ আমি বংখ' গোত্ৰৰ ; আজিৰ
পৰাই আমাৰ সম্পৰ্ক হক—তুমি মোৰ মামাৰ ছোৱালীৰ
দৰে।

লেওবাদংবে ব্ৰাপমো

পাৰদংবে পাৰনো

জিনং উ'নে ফামানদংবে—ছালে

য'বায় ফামানো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : লতা হলে বগাব, ফুল হলে ফুলিব ; ভনী বুলি
জানিলে সময়ত জানিবা।

তাম্ৰেঙি চলাইনো কং

আনাৰে আনাৰে

সোনা নাঙো তীপানো—ছালে

তা-তং হাকাপি খাপে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নদীত নাও বাম লাহে লাহে, তহঁত সোনজনীক পাৰ
কৰিম নাকান্দিবা পাৰত।

নাঙি ৰাওবে নাথোৰাঙা

মইনা ছানি না-আ,

মামানি ছাত্ৰাবে—ছালে

নাৰায়ণ সোনা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমাৰ মাতটি গুৱলা—মইনা চৰাইৰ দৰে লাগে ;
মামাৰ ল'ৰাটো সাক্ষাৎ নাৰায়ণৰ নিছিনা।

১৬৫

বাং পাচুং বিবিদং

কাকায় ৰাপচাং চাঙো

ভগবান বাখুদং—ছালে

কাকায় যোৰা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধুমুহা-বৰষুণ আহিলে আমি একেগল হম ; ভগবানে
মিলালে আমাৰ যোৰা হব।

১৬৬

গীমাৰদংবে তাল চাকুঙি

জাপ পাকে জামো,

ফাৰিদংবা গুৰিবায়—ছালে

নাঙি ছুনকিনো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গৰমত ঘামিলে তাল পাতৰ বিচনিৰে বা লম ; ৰাতি
শুলেও তোমাৰ কথা ভাবিম।

১৬৭

ভানাবিনি সোনা লাভা

নাঙান আঙি লক্ষী,

নাঙিবাদাং খাতিনো—ছালে

মায়-চিকা বুখি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভ'ৰালত সোণ গুটিৰ তুমিয়ে লক্ষী স্বৰূপ, তোমাৰ বাবে
খাটিছো ভাত-পানী সকলো এৰি।

১৬৮

চিকা খুবায় পাৰনো

অ পানাল পাৰ

চিনানেকে ৰাখাতে—ছালে

নাং বিয়া তা-খাৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গভীৰ পানীত ফুলিব মেটেকা ফুল ; তোমালোক আমাক
পাহৰি লোকত বিয়া নসোমাবি।

১৬৯

লোটা চেপা ৰায়ান

ভীক্ষা মাগি ছানো,

উনাবা সোনা আমে—ছালে

নাঙো বিয়া খাৰনো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বৈৰাগীৰ দৰে ভীক্ষা কৰি খাবলগীয়া হলেও মইনা,
তোমাক বিয়া কৰাম।

১৭০

আঙো তাছে জামুং গিমি

নকিনাকে ৰেঙে,

নাঙি মনি ছুনকিদং—ছালে

ৰিবা মামাৰ ফানে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘৰলৈ গৈ তুমি মোক নাপাহৰিবা ; মনত পৰিলে
তুৰন্তে আহি ওলাবা।

১৭১

তা-ভাবি তং মইনা

তা-গুনি তং,

বছৰ পিধান বিবিদং—ছালে

যোৰা চাঙাদং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাবি-চিন্তি নাথাকিবা চেনেহী নতুন বছৰ আহিলে
আমাৰ বিয়া হব।

১৭২

কুন্ডায় গছা ৰায়মেন

খাপে চিকা ৰানো,

সোনা নাঙা ছুনকিদং—ছালে

নাঙো বিছি বঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কলহলৈ কান্দি কান্দি পানী লোৱা কিয় ? মনত
পৰিলে তোমাক লগে পাম ক'ত ?

১৭৩

বায়থ' ছাজো দংজো

শাবী শাবী নি,

মনি কাথা কানি—ছালে

নক জিখাবী।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰ গোৱা হ'ল—শাবী পাতি বোলা ঘৰৰ পিছ
পিনে হিয়া খুলি কথা পাতে।

১৭৪

বায়থ' চাতালায় বংজো

ফোকছাক মায়খো ছাজো

বায়থ' হাদামিছে—ছালে

কাকায় লুখাং লুজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ' তুলিত লগ পালো মাহ প্ৰসাদ খালো ;
তাতেহে পৰম্পৰ মুখ দৰ্শন হলো।

১৭৫

ঘাণ্ডুৱানি চিকাবে

চিকা বয়দাদাম,

অ' সোনা দৰেকায়—ছালে

লুখাং বয়দাদাম।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘাণ্ডুৱা নদীৰ পানীৰ দৰে অ' মৰমী গাভৰু তোমাৰ
মুখখনি কিয় স্নান পৰিছে।

১৭৬

তা-ব্ৰাংচিং ছুকৰে

তা-কাঢ়া ছুক,

একায় খুৰাং কিতায়—ছালে

য়েম তা-ৰাখু ছুক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কাঢ়া বাঁহী নবজাবা—সিহঁতৰ মাত গুনাই মিছাতে
দুখ নিদিবা।

১৭৭

ডবায়নি না-ছানা

বগিলা ছানা আশা,

লুকবায়নি পাৰান—ছালে

নাঙো বানা আশা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বিনৰ পুঠি মাছ বগলীয়ে খাবৰ আশা কৰে ; দেখি-
ববেই পৰাই তোমাক নিবলৈ মোৰ হেপাহ।

১৭৮

ৰেঙো গিমি ভেয়ান আমে

নাং পাকে চিমে,

নাৰোঙিছে বাত্ৰা-জিৰা—ছালে

আঙো বাছামোনে ?—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভিনীদেউ তোমাৰ পিছ ধৰি আজিয়ে যাম ; তোমাৰ
মা-দেউতাই মোক গ্ৰহণ কৰিব নে ?

১৭৯

নক হামা বাবাকায়

উনি মুঙান টিন,

নাঙা বাঙা নেকেনা—ছালে

আবো তোৱা চান।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘৰ চাওনী কৰিবলৈ অনা সেইবোৰ টিন ; তোমাক
লৈ যাব মোৰ আছে দিন।

১৮০

চিঙি পাৰ পাৰকায়বে

ফয়-ফয়ান চিজো,

আঙি মনি ভাবিকায়—ছালে

চিকা ফেনে ৰেংজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ ফুলি থকা ফুলবোৰ মৰহি গ'ল ; মোৰ মনত
যি পাঙিছিলো পানী হৈ গ'ল।

হাবাং হায় নাবিনো

নিমিন চাতে ছাম

নাঙান-আঙান যোৱা চাঙো-ছালে

বছৰ গছা ছাম।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পথাৰৰ ঘাঁহ-বন ঘনকৈ গজিব ; তুমি ময়ে বিয়া পাতিম
এবছৰ অপেক্ষা কৰা।

১৮২

তং তাছি তং

তং তাঠেং তং,

তেলাং বেঙা মানচাদং ছালে

বাতাৰী বেঙাদং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধৈৰ্য্য ধৰি থাকচোন ; এইবাৰ যাব নোৱাৰিলে অহা-
বাৰত যাম।

১৮৩

আলি গছা পাচাবে

চিকা দাৰা পাচা;

নাৰং সোনাও বাখাতে—ছালে

চিংবা কাগনা ৰাচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আলি-নিজৰা পাৰ হৈ কলৈকো নাযাও ; তোমালোকক
এৰি সোনাই কাকো বিয়া নকৰাও।

১৮৪

চিকা কৰা চুছাৰায়

চিকা খোনা নেমা,

মামানি ছাত্ৰাবে—ছালে

চিংবা বানা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কুৱাত গা ধুৱলৈ ভাল। মামাৰ ছোৱালীজনীক আমি
বিয়া কৰাব পাৰোঁ।

বক্ৰেল নেমকায় মুক্ৰদংবে

চিংবা চোনা খুঙা,

দৰায় নেমকায় মুক্ৰদংবে—ছালে

চিংবা ৰানা মুঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধোৱা ৰবৰীয়া কাপোৰ দেখিলে পিন্ধিবলৈ মন যায় ;
ভাল গাভৰু দেখিলে বিয়া কৰাবলৈ মন যায়।

১৮৬

জুলি হায়নি জুলি থে

নেমা নেমা তোৱা,

নেমা নেমা দৰায়টাঙান—ছালে

চিঙো ভি তোৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জলাশয়ত ফলবোৰ ধুনীয়াকৈ ফলে ; ভাল ভাল গাভৰু
বিলাকে আমালৈ চাই থাকে।

১৮৭

ছিং ছিং কাৰা নাকাৰা

ছিং ছিং চৰোৰং,

চিঙি মুকৰাৰ বাকায়বে—ছালে

কুপ্পাক চৰোৰং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছিং ছিং কাৰা নাকাৰা, ছিং ছিং চৰোৰং কৈ ঢাকৰ
মাত শুনা যায় ; আমাৰ মৰমীৰ নাক জোঙাকৈ ধুনীয়া।

১৮৮

চিঙি কাপালদিগি বে

নাঙো বিচি বঙো,

বিচিনা বেঙেছে—ছালে

সোনা নাঙো মুক্ৰঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ কপালত কেতিয়া ক'তনো তোমাক দেখা পাম ;
ক'তনো গৈ তোমাক লগ পাম।

গলায়নি ইন্দি নেন

চিংবা চোনে চিজো,

মুকবাৰকায় দৰায়—ছালে

চিংবা বায়ান চিজো। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : বজাৰৰ ইন্দি চাদৰ উৰি চালো ; ভালপোৱাজনীক
লৈ আনিও মৰিলোঁ।

ক্ৰাঙা নেমা ছিলং বামি

পাৰ বাগানি,

নাঙি মুঙি তাক ঠাতাবে—ছালে

পাজাৰ কছুমিনি। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : চিলং আলিবাটৰ ফুলৰ বাগিছাত ফুৰিবলৈ ভাল।
তোমাৰ বাবে বছৰি স্মৃতাৰে গামোছা বৈছোঁ—পিকিলে
দেখাব ভাল।

দিনাং-ছানাং পাতে মানে

বাঁছাৰ পিধান বিবানো

খেঙে প্ৰাঙে তংদংবে—ছালে

জাদায় মুখাং নুঙো। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : এদিন দুদিনকৈ পাৰহৈ নতুন বছৰ আহিব ; জীয়াই
থাকো যদি আমি পুনৰ দেখা হম।

বেং সোনা বেং বেং

মনি তুক খাবে,

আৰো বাঁছাৰ ঘুৰাইদং—ছালে

যোৰা চাঙাদং। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : যা, যা চেনেহী মনত বেজাৰেৰে ; অহা বেলি বায়থ'ৰ
বতৰত পুনৰ মিলন হম।

বায়থ'নি চিকা-হাপ্ছি

চিঙি বাদং প্ৰাঙা

নাঙান-আঙান যোৰা চাংদং—ছালে

ঈশ্বৰ সাক্ষী তোৱা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ'ৰ বোকা-পানী আমাৰ বাবে উতলে ; তোমাৰ
আক মোৰ মিলন হলে ঈশ্বৰ স্বাক্ষী হব।

॥ ছাথাৰ চুণ্ডকায় ॥

(প্ৰতিদ্বন্দিতাৰ ছাথাৰ)

বাইজি বাহাও উৰ্গিজো

চিং ছাথাৰ থামা,

চিঙি ছাথাৰ দংচাদংবে—ছালে

বামু চিঙা কমা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : বাইজক প্ৰণামি আমি ছাথাৰ জুৰিলোঁ ; আমাৰ ছাথাৰ
ভুল হ'লে কমা কৰিব।

ছাথাৰ পাকছা থাপমো

বায়থ' চাতালায়,

বায়থ' ছানা বিবানাতা—ছালে

বায়থ' চাংকায় নায়। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : দীঘলীয়া ছাথাৰ গীত জুৰিম বায়থ' চোতালত আহিলোঁ
ইয়ালৈ বায়থ'ৰ বতৰা পাই।

১৯৬

মায় ব'বোংকায়েবে

চাক বৰেং বৰেং

বিছিনিছে দৰেটাং—ছালে

নুখাং বৰেং বৰেং।

অসমীয়া : চেহনি ধৰা ধান গছৰ পাত দীঘলমূৱা হয় ; কৰেণো
গাভৰু সকল দীঘলমুখীয়া।

১৯৭

বালাছাবী তোৱা চিমে

কাল বাকছকছা,

চিং দৰায়টাংবে—ছালে

ভান ফাৰে ছা-আ। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : বালাচাবীত থাকো আমি কলিয়া এমোখা। আমি গাভৰু-
বোৰে খুৰি বেছি খাও।

১৯৮

তুৰায়নি মেল গাড়ী

গোলপাৰায়না বেঙা,

দে কাকায় যোৰা চাঙা—ছালে

ছাথাৰ থামা বেঙা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুৰাৰ মিল গাড়ীখনি গোৱালপাৰালৈ যায় ; বল, আমি
মিল হও ছাথাৰ গীত গাই।

১৯৯

বিছিনিছে দৰায়টাং

দৰায় দেখায়া,

নেমকায় কাথা তেপদং—ছালে

চিঙা গাৰায়া। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : কৰেনো গাভৰু ইমান গোৱৰ কৰা ; ভাল কথা কলেও
আমাক গালী পাৰা।

২০০

শালী হাবায় হাচু কোনায়

আনা যুক্তি ছায়া

বিছিনিছে গাবুৰটাং—ছালে

চিঙা বান ধাইয়া। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰ ঘোপত শালী জমি, কিয় জেঁট ফান পতা ;
কৰনো ডেকাহঁত আমালৈ ইমান হাবিয়াস কৰা।

২০১

পাহামীয়া দৰায়টাং

আকোল-বিকোল তংচা,

দংকায়—দংচাকায়—ছালে

চিঙানাকে তেপা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহামৰ গাভৰুসকলৰ মন অতি চঞ্চলীয়া ; হোৱাই
নোহোৱাই কিয় আমাক সমালোচনা কৰা।

২০২

আতো থুৱা থুৱাৰে

উবাছাছান থুৱা,

বিছিনিছে গাবুৰটাং—ছালে

নেমেন লাথুৱা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : ক'ৰ পানী গভীৰ—বিলৰ পানী গভীৰ, ক'ৰনো
ডেকাবিলাক ইমান ডগাবাজ।

২০৩

বায়থ' ছানা ৰিবানাতা

বায়থ' ছায়ান বেঙো,

মনচা তা-মান নাৰং—ছালে

চিং জোংকায়জো। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ'লৈ আহিছো ছাথাৰ গাইহে যাম ; তহঁত বেয়া
নেপাৰি আমি ঠাট্টা কৰিলো।

টেকে টেকে ফিচাত তাঠে
লোপাই-জোপাই,
আঙানেকে কাথা কানি-ছালে
আনা তোরা ঘোপায়।—হবচায় ॥

অসমীয়া : জপিয়াই জপিয়াই নাচা ফোপাই ফোপাই ; কিয় লুকাই
থকা আমাক মনৰ কথা কোৱা।

অ' সোনা গিমিকায়
বিছি তোরা নামে,
আং কাথা—চিংবান—ছালে
আনা তোরা বামে।—হবচায় ॥

অসমীয়া : অ' চেনাই ভিনীডেউ—তুমি ক'ত থকা ; মই কথা
শুধিলে কিয় তল মূৰ কৰা।

হাচু কাবায় পান কাবায়
তোরা বৰং নেতে,
বিছিনিছে গাবুৰটাং—ছালে
আনা তোরা ব্রাতে।—হবচায় ॥

অসমীয়া : পাহাবৰ টিঙত গছৰ ওপৰত ট'ঙি বখি থকা ; কৰেনো
ডেকা-লৰা কিয় লাজ কৰিছা।

সোনা পাখাৰ শাৰী শাৰী
চিকা জোৱাৰী,
বিছিনিছে চেংৰাটাং—ছালে
বালাম দোৱাৰী।—হবচায় ॥

অসমীয়া : পানীৰ সোঁতত শাৰী শাৰী সোণালী পখাৰ ; ক'ৰনো
ডেকা লৰা সেয়া ঘৰৰ আগ ছুৱাবত।

টিক্ৰিকিল্লা বাণিয়া
সোনা জালায়া
ফামান না ফামানছা—ছালে
চিমে কদমছালীয়া।—হবচায়।

অসমীয়া : টিক্ৰিকিল্লাৰ সোণাবী সোণ গড়ে ; জানানে চেনাই
আমি কদমছালীত থাকো।

কাতি শালী নাৰা
খুক জুৰে পাৰা,
চং চিঙি একায় চঙান—ছালে
খক পাৰা পাৰা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : কাতি মাহৰ শালী ধানৰ ন'ৰা হালি-জালি ফলে ;
আমাৰ গাওঁ এইখনে। এইবোৰ চুবুৰী চুবুৰী।

চাতালায়নি ছাম ছুৰা
কায়টাং খোমি বাঙা
দৰায় ছাকছা লুকুদঙান—ছালে
বুৰি খোপি বাঙা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : চোতালৰ ছুৰবীৰন মাহুহে তুলি লৈ যায় ; ভাল গাভৰু
দেখিলে কন্যা সাজি লৈ যায়।

হাটিনি ফাবকায়বে
উনি মুঙান ছাতি
চিং বাঙা নামপাকে—ছালে
তোঙা তা-নাম ব্রাতি।—হবচায় ॥

অসমীয়া : বজাৰত বিক্ৰী কৰাটো হ'ল ছাতি ; আমি নিব
খজোতে নাথাকিবা লাজ কৰি।

ট্ৰেকে ট্ৰেকে ফিচাতা তাঠে

লোপাই-জোপাই,

আঙানেকে কাথা কানি—ছালে

আনা তোৱা ঘোপায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জপিয়াই জপিয়াই নাচা ফোপাই ফোপাই ; কিয় লুকাই
থকা আমাক মনৰ কথা কোৱা।

অ' সোনা গিমিকায়

বিছি তোৱা নামে,

আং কাথা—চিংবান—ছালে

আনা তোৱা বামে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : অ' চেনাই ভিনীডেউ—তুমি ক'ত থকা ; মই কথা
শুধিলে কিয় তল মূৰ কৰা।

হাচু কাবায় পান কাবায়

তোৱা বৰং নেতে,

বিছিনিছে গাবুৰটাং—ছালে

আনা তোৱা ব্ৰাতে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰৰ টিঙত গছৰ ওপৰত ট'ঙি বহি থকা ; কৰেনো
ডেকা-লৰা কিয় লাজ কৰিছা।

সোনা পাথাৰ শাৰী শাৰী

চিকা জোৱাৰী,

বিছিনিছে চেংৰাটাং—ছালে

বালাম দোৱাৰী।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পানীৰ সোঁতত শাৰী শাৰী সোণালী পথাৰ ; ক'ৰনো
ডেকা লৰা সেয়া ঘৰৰ আগ ছুৱাবত।

টিক্ৰিকিল্লা বাণিয়া

সোনা জালায়া

ফামান না ফামানছা—ছালে

চিমে কদমছালীয়া।—হৰচায়।

অসমীয়া : টিক্ৰিকিল্লাৰ সোণাৰী সোণ গঢ়ে ; জানানে চেনাই
আমি কদমছালীত থাকো।

কাতি শালী নাৰা

খুক জুৰে পাৰা,

চং চিঙি একায় চঙান—ছালে

খক পাৰা পাৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কাতি মাহৰ শালী ধানৰ ন'ৰা হালি-জালি ফলে ;
আমাৰ গাওঁ এইখনে। এইবোৰ চুবুৰী চুবুৰী।

চাতালায়নি ছাম ছব্লা

কায়টাং খোমি বাঙা

দবায় ছাকছা লুকুদঙান—ছালে

বুৰি খোপি বাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চোতালৰ ছুৱৰীবন মানুহে তুলি লৈ যায় ; ভাল গাভৰু
দেখিলে কন্যা সাজি লৈ যায়।

হাটিনি ফাৰকায়ে

উনি মুঙান ছাতি

চিং বাঙা নামপাকে—ছালে

তোঙা তা-নাম ব্ৰাতি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বজাৰত বিক্ৰী কৰাটো হ'ল ছাতি ; আমি নিব
খজোতে নাথাকিবা লাজ কৰি।

চাক ল'লা বাচিনা

লাব চাকোন বাবা,

চিঙা বানা দংবে—ছালে

বাবা টাকা চিকা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : 'ললা' শাক বাচিবলৈ "লাব" পাতকে আনিবা, আমাক
নিবলৈ মদ-টকা আনিবা।

চিং কাওজ পঢ়ায়কায়

অ, আ আখৰ,

অ সোণা দৰেটাং—ছালে

বাথু চিঙা দাখৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি পঢ়িলোঁ অ, আ আখৰ, অ' সোণাই—গাভৰু
আমাক তামোল দিয়া।

বিয়া খাবনা নাকেৰে

বানো চিংবা কাম

কাকায় খেঙা নাকেৰে—ছালে

ক্ৰোকা চিংবা কাম।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বিয়া পাতিবলৈ হলে আমিও তাড় ভাঙি শ্ৰম কৰিম;
জীয়াই থাকিবৰ বাবে আমি শ্ৰম কৰিব জানো।

হেঙা কণ্ড হোঙা—কণ্ড কণ্ড

গয়নাবিয়া,

বিয়া খাবনা নামদংবা—ছালে

দাদা গাৰায়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ইপিনে সিপিনে সংগ্ৰহ কৰোঁ বনৰীয়া মৰাপাট, বিয়া
কৰাব খুজিলে ককাইয়ে গালি দিয়ে।

চিঙি ময়না পছিকায়

কেলাম উৰায়জো,

চিঙি মুকবাব বাকায়বা—ছালে

তিকাং বুৰি বেংজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ পোহনীয়া মইনা চৰাইটি কোমলীয়া পাখী গজিছে;
আমাৰ মৰমী ভালপোৱাজনী বোৱাৰী হৈ গ'ল।

ভাটো-ট'টা গান্দা গিমি

ময়না ট'টা গান্দা,

বেদোৱাছে যোবা চাঙো—ছালে

পৃথিমীনি গান্দা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি মইনা, ভাটো চৰাই দৰে ভিনীহি; সংসাৰ
নিয়ম মতে আমাৰ কেতিয়া মিলিব ?

আছু মায়নি চ'কো বাংচিং

বীঙেবা—তা-ছি,

নুকবাবে মানছাদংবে—ছালে

ফেনেবা তা-ছি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আছ ধানৰ লাউ-পানী খায়ো নাচাবি;
ভাল পাইয়ো বিয়া নহ'লে উভতি নাচাবি।

চিং দাখৰ কায় কায়

বাদা বাথুজো,

চিং বুৰি বেঙা নাথকায়—ছালে

কায়টাং বাধা খাৰজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি ৰোৱা তামোল থোক মিলিছে; আমি বোৱাৰী
যাব খোজাত লোকে বাধা কৰিছে।

আতো তেমো আতো উনো

মনি বিবাছা,

নাৰং পাকে ছাথাৰ থাৰ্মা—ছালে

মনি বিবাছা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কিনো কম মনত নপৰে ; তোমাৰ সতে ছাথাৰ গাবলৈ
মনত গীত নাহে।

জেত মাছি দ'গোকায়

উনি মুঙান ওলা,

চিং গিমি বাখুবা—ছালে

সোণা নাকা বাল।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠ মাহত ওলোৱা সেইবোৰ ওল ; আমাৰ ভিনী-
ডেউ দিছে নাকাবলা সোণা।

বাগান্দি জবা পাৰ

নেমেন চিথোবাঙা

বাতাপাবানি দৰেটাং—ছালে

নেমেন চিথোবাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফুলনিৰ জবা ফুল সুন্দৰ দেখি ; বাতাপাবাৰ গাভক-
বিলাক বৰ ধুনীয়া দেখি।

ধুবুৰীনি বায়বে

কালিনি ৰূপ,

অ সোণা গিথিকায়—ছালে

নীল-নীলা ৰূপ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধুবুৰীৰ দেৱীজনী কালিৰ ৰূপিনী ; হেৰ সোণাই ভিনীহি
নীলৰ দৰে ৰূপ।

চিকা ৰাংকায় টিকিলি

ছাম ঢেকেলি,

তেনি গামি দৰায়টাং—ছালে

বাৰ বইতালি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পানী খোৱা ঢেকেলি, পুৰনি উৰল দেখিবলৈ কুশ্ৰী
অসং চৰিত্ৰ।

হাচুদপ কাৰায় হা ঠুফুই

মেমুক ব্ৰাংচি দগোতা

দৰাইটাঙি খাপাক ঠুফুই—ছালে

লুচুৰ চুৰ মানছাত।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : উ'ই হাফলু ফুটাই বেংছাটা ওলায়, গাভকৰ বুকু ফুটায়
স্তন যুগলে।

হক চাৰি হক

হক চাৰি হক,

নাৰোঙি কামি তংচাদংবে—ছালে

হামপ্ৰেং চানি ফক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালোকৰ যদি কাম-বন নাই, উলু খেৰ ভালকৈ
তোল।

তেং তোপ তেং তোপ

চাং ডাইদি তামা,

মিছি তাঙি খাপাকি—ছালে

তানিং টোপোলা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তেং তোপ তেং তোপকৈ কোনে ডাইদি বজায়, গাভকৰ
বুকুখনিত আছে ছুটা টোপোলা।

মাছু খেতুৰাবে
মায় ছানা জাঙা,
বিহিনিছে কায় খেতুৰা—ছালে
খুচেম পাৰে তংচা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : উদ্ভন্দালী গকটোৱে বৰ ধান খায়, কাৰ উদ্ভন্দালী
সেয়া মুখৰ জোট নাই।

২২৯

ধুবুৰীনি এলেকটাৰী
ছনিয়াছে নায়া,
চিং ছাথাৰ থাপকায়—ছালে
নাৰং আনা ছাৰা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধুবুৰীৰ বিজুলী বাতি পৃথিৱীখন পোহৰায় ; আমি ছাথাৰ
নাচিছে কিয় অশ্লিল চৰ্চা কৰা।

২৩০

শালী হায়নি শালী মায়
ভানাৰিনী লক্ষীৰে,
নাঙি বাদাং তানাবে—ছালে
তোৱা টাকা জৰায়ৰে। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : শালী পথাৰৰ শালী ধান ভৰালৰে লক্ষ্মী তোমাৰ বাবে
বাখিছে সঁচতিয়া ধন।

২৩১

প্ৰান খাকায় কুবজা
ফাখাতেয়ান বেংচা,
নাৰং গান্দা মুছুকায়ে—ছালে
বাখাতেয়ান বেংচা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাগলী বন্ধা জুৰি ডাল চিঙি নাযায়, তোমাৰ আক
মোৰ মৰমৰ এনাজুৰি ডালো চিঙি নাযায়।

কাৰাঙিনি বাং ফাকায়
ফা-আ না ফাছা,
কাৰাঙিনি চেংবাটাং—ছালে
বাঙান না বাঙছা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : উজনিৰ পৰা অহা বৰষুণ ইপিনে আহে নে নাই।
উজনিৰ ডেকাজন মোক নিয়ে নে নিনিয়ে।

২৩৩

তুৰায়নি বাং ফাকায়
দ'ৰা না দংচা,
চেংবাটাঙা কাথা তেপকায়—ছালে
দ'ৰানা দংচা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : তুৰাৰ বৰষুণ সঁচা নে মিছা, ডেকাবোৰে কোৱা কথাবোৰ
সঁচা নে মিছা।

২৩৪

ৰামদিগি লুবাটাং
মিচিক চাঙাতামুন,
নাঙি মিচিক চি তানকান—ছালে
চিং লুঙাতামুন। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : ৰাস্তাত বহি ককাই ছোৱালী ধৰিছিল, তোমাৰ ছোৱালী
চাই ৰখা মই দেখিছিলোঁ।

২৩৫

ৰামদিগিনি চেংবাটাং
মিচিক চাঙাতা,
উকায় মিচিক চুংকায়—ছালে
আং সতান দংচা। —হৰচায় ॥

অসমীয়া : ৰাস্তাত ডেকাবোৰে ছোৱালী ছাইছিল, সেই ছোৱালী
চোৱাজন মই নহও দেই।

নক চুংকায় হামদং

চিংবা হামথ্রেং কোচা,

চিঙি বাব্রা-জিব্রাবা—ছালে

জাগঙা কোচা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : বব ঘব বান্ধতে আমি খেব নযোগাও, আমাৰ মা-
দেউতাই যাকে-তাকে নিদিয়ে।

নক চুংকায় চালবা

চিমে কীমে চিজো,

মামানি ছাব্রাবা—ছালে

চিংবা বোবায় ছিজো।—হবচায় ॥

অসমীয়া : বব ঘবৰ ছাল (মই) ছাওনি দিব জানো, মামাৰ ছোৱালী-
জনীক মাত লগাই লাজতে মৰিলোঁ।

কাতি শালি নাৰা

চিং ছুল-ছুল দাবা,

কাৰাঙি চেংবাটাং—ছালে

চিঙা কীৰে জাবা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : কাতি মাহৰ শালী ধানৰ নৰাবোৰ আমি গছকি ভাঙি
যাও, উজনিৰ ডেকাবোৰ আমাৰ ভয়ত পলায়।

কাতি শালী মায়বে

চিংবা—খাৰনা বেংচা,

দৰায়টাঙো কীৰে—ছালে

চিংবা জাবে বেংচা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : কাতি মাহৰ শালী ধানটো আমি দাবলৈ নাযাও,
গাভৰুৰ ভয়ত আমি নপলাও।

বেকায় খাতাদিগি

লিখিনাতা নাম,

নাচিদঙো কানি বাখু—ছালে

বেকায়দিগি নাম।—হবচায় ॥

অসমীয়া : কোন বহীত লিখা আছে (মোৰ) নাম; মোৰ প্ৰতি
যদি মৰম আছে কৈ দিয়া।

মায় গাঁনকায় চিকাবে

তৰ তৰচে বেঙা,

চিঙা জাঙয় চাঁদংবে—ছালে

দৰদৰছে গঙা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : চাউল ধোৱা পানীবোৰ টব-টবকৈ পৰে, আমি ধৰা
জাঙয় (জোৱাই) বোৰ সহজতে আহে।

দলো দলো ছলো ছলো

চিমে ছাথাৰ থাপা,

কায়টাং গান্দা চিমে—ছালে

জাঙয় বেংচা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : লাহে ধীৰে আমি ছাথাৰ গাও, আনৰ দৰে আমি
কিন্তু সহজতে নাযাও।

আৰো বছৰ ঘূৰাইদং

নাৰোঙা মুঙোৱা,

বায়খ' হাদামিছে—ছালে

নাৰোঙা—মুঙোৱা।—হবচায় ॥

অসমীয়া : বছৰটো ঘূৰিলে পুনৰ লগ পাম, বায়খ' তুলিত হে
তোমাক দেখা হম।

পূৰ্ণিমানি বাণী গান্ধা

নাঙি লুখাং নায়া,

ত'বে গান্ধা নেমা নাঙি চাঁলি—ছালে

নাছিনোৱা আয়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পূৰ্ণিমাৰ জোনাকৰ দৰে তোমাৰ মুখখনি উজ্জল, কপাহৰ
দৰে কোমল দেহী তমি ; মা'ইও মৰম কৰিব।

২৪৫

সোনা হাদাম সোনাছং

ছং মাজাৰ দিগি,

পাহাম পাৰা বিবিনাতা—ছালে

বি—ডিক্ৰদিগি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মহনীয় এই গাওঁখনৰ ভিত্তৰত—পাহাম গাওঁ। তাৰে
পৰা আহিছে সি বহু দূৰত।

২৪৬

থোৱা থোৱা চাঁমা চাঁমা

নাৰং বোবায়জো,

বিয়া খাৰকায় তা-খাৰ—ছালে

নাৰং বোবায়জো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : মো সনা মাতেৰে কথাবোৰ কৈছে, বিয়া কৰিবা নে
নকৰিবা তুমি কোৱা।

২৪৭

চিঙি বিজাৰ ভানাবী

তোৱা পান তজায়,

নাৰং ছানা ইচ্ছাদংবে—ছালে

গং চিঙা জাঙয়। হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ গাৱঁৰ কাষৰ বাৰনিত বহু লেতেকু আছে;
যদি খাব বিচৰা আমালৈ জোৱাই থাকা।

চাবায় পানান তোৱাৰে

চিঙি বিজাৰ মাজাৰী,

নাৰং পাৰনা মুংছুংবে—ছালে

মুং চিঙা বুৰী।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমাৰ গাৱঁৰ ওচৰত থকা বাৰণিৰ মাজত আছে বা-গছ;
তোমাৰ সতে সংসাৰ পাতিলে আমাক বোৱাৰী বওক।

২৪৯

চাহা ৰাংকায় কাপনা

চ'কো ৰাংকায় কাপ,

লুকবাৰকায়ে মানচাদংবে—ছালে

নক কোনায় খাপ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চাহ খোৱা কাপ নে মদ খোৱা কাপ, ভালপোৱাজনীক
নাপালে ঘৰৰ চুকত কন্দা।

২৫০

না ছাত্ৰা পিলুক পিলুক

বেঞ্চক বাছায়নো,

নাৰং দৰায় নেমা উনে—ছালে

বেঞ্চক বাছায়নো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পেনপেনীয়া পোনা মাছ কিমাননো বাচিম, তোমালোক
গাভৰু ভাল বুলি কেনেকৈ ভাবিম।

২৫১

বাং কাৰাঙি বাং চংকায়

গাৱ চাংজো নীল,

গিমি নাঙো ৰাখুনোৱা—ছালে

তিয়া ৰঙি পাজাৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আকাশখন ফৰকাল হ'ল নীল বৰণেৰে, অ ভিনীদেউ
তোমাক মই তিয়া ৰঙৰ গামোছা বৈ ৰাখিছো।

২৫২

বেৰগা কায়নি বাজংবাবে

খোপ্লাক বানা নেমা,

আনটাঙি মায় পাকে—ছালে

চ'কো তানা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : লোকৰ কাকো বাঁহেৰে মৈয়াবলৈ ভাল ; আনৰ ধানেৰে
তৈয়াৰী মদ খাবলৈ ভাল।

২৫৩

ঘাণ্ডুৱানি চিকা খোনা

ৰেঙো কুস্থায় পেতে,

মুকবাৰকায়ো মুকচাদংবে—ছালে

তঙো ছুনতাকে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘাণ্ডুৱাৰ পানী তুলিবলৈ কলহ লৈ যাও, প্ৰেমিকাক
নেদেখিলে থাকো স্মৰি।

২৫৪

এবান্টি না বেৰান্টি

চিঙা মূনা বাখু

চিঙা মূনা বাখুচাদং—ছালে

তাঠেং দানে বাখু।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চকী নে বেঞ্চি আমাক বহিবলৈ দিয়া, বহিবলৈ ঠাই
নহলে উক পাতি দিয়া।

২৫৫

আষাৰ মাসি বাংফাকায়

চিকাদল বোকে বিবাজো,

বায়থ' হাদামিছে—ছালে

কাকায় মুখাং মুকজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আহাৰ মাহৰ বৰষুণ বগাকৈ ঢল নমাইছে, বায়থ'
তুলিতহে পৰম্পৰে দেখা দেখি হল।

২৫৬

কানি-টাকা বাখুইছে

কইনা ছাকছা মানা

মুকবাৰকায়ো নাছিনাবে—ছালে

বাখুই গহেনা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গা-ধন দিলেহে কন্যা এজনী পায়, প্ৰেমসীজনীলৈ
মৰম আছে যদি গহনা অলঙ্কাৰ দিয়া।

২৫৭

গহেনাবা বাখুচা

নাৰোঙবা বাংচা,

নাৰোং গান্দা দৰায়ওবে—ছালে

চিঙাবা লাগিছা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গহনাও নিদিও, তোমাকো নিনিও, তোমাৰ দৰে গাভৰুক
আমাক নালাগে।

২৫৮

টাকা কেছা দংচাদং

পাকজা গছা মানচা,

চিং দৰায় তোৱা উনে—ছালে

চিঙা একান মানচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : টকা কড়ি নহলে বস্ত্ৰ এটাও নেপাও, আমাৰ দৰে
গাভৰুক সহজে নাপায়।

২৫৯

হাল বায়না বেংদংবা

মাছু মাংছাতংচা,

নাৰোঙা বাঙাবা—ছালে

চিঙি ধন তংচা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : হাল বাবলৈ গক হাল নাই, তোমাক নিবলৈ মোৰ
ধন নাই।

টাকা-পায়চা তংচাদংবা

• নক টাকে ছানো,

দাঙা বেংচাদংবা—ছালে

নাৰোঙা জাঙয় বাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : টকা-পইচা নহলে গৃহস্থি কৰি খাম, লোকে বোৱাবী
নকৰিলেও ঘৰ জোঁৱাই বান্ধিম।

২৬১

নাৰোঙা জাঙয় বেংচা

গোলাম খাটিচা

নাৰং গান্ধা দৰায়ওবে—ছালে

চিঙা লাগিছা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তোমালৈ ঘৰ জোঁৱাই নাযাও, গোলামও নহও ; তোমাৰ
দৰে গাভৰু মোক নালাগে।

২৬২

জিগাদামি ৰায়খাফাক

বাংছাঙি ফয়া,

কামাঙি দৰেটাং—ছালে

চিঙোনাকৈ কয়া।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছুৱা পাতনিৰ ছুৱা পাত ব'দত জহে ; নামনিৰ গাভৰু
দলে আমাৰ বাবে জহে।

১৬৩

আতো জামুং জামুংবে

আতা হামুং হামুং,

গাবুৰটাঙি ছাথাৰ থাপকায়—ছালে

গছা জামুং জামুং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কাৰ মোহত ছাথাৰ গীত আউল লাগে, ডেকা দলৰ
ছাথাৰ গীত বাবে বাবে ভুল হয়।

বেখে জামুংজোৰে

চিঙি ছাথাৰ থাপকায়,

থুকাছাবা জামুংখুচা—ছালে

তা-টং নাৰং গাবায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ক'তনো কৰিলোঁ ভুল আমাৰ ছাথাৰ গীতত ; এফাঁকিও
ভুল হোৱা নাই—মিছাতে গালি নিদিবা।

২৬৫

জামুংকায়ে তেপদংবা

নাৰোং নেমচা মানা,

মনি ছুন তিকিদংবা—ছালে

নাৰোং গাৰায়াছে মানা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভুলটো শুধৰাই কলেও তুমি বেয়া পোৱা, মনত পেলাই
সোঁৱৰাই দিলেও গালি দিয়া যেন পোৱা।

২৬৬

ছাথাৰ পাকছা থাপজো

তেবে বেঙাছে,

ছাথাৰ থাপকায় দংজো—ছালে

তেবে জাৰনাছে।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰ এপাক নাছিলো, এতিয়া নচা হ'ল ; সেয়ে যাওঁ।

২৬৭

ছাথাৰ পাকছা থাপেমনে

মিনিকিছিজো,

নাৰোং মনছা তা-ৰা সোনা অ'—ছালে

চিং জংকায়জো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ছাথাৰ এপাক মাৰি উপলুঙা কৰিলোঁ, মনত দুখ নেৰাখিবি
চেনাই আমি ঠাট্টা কৰিছোঁ।

লামদিনি চোকৰা

লিংটি ভোমৰা,

কাৰাঙিনি গাবুৰটাং—ছালে

পাজাল চোকে জাৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভৈয়ামব শগৰা নেজ ভোবোকা, উজনিৰ ডেকাবোৰে
গামোচা কোঁচাই পলায়।

২৬৯

চিঙি পাটা ফুকায়

চিঙা ছাৰায় বেংজো,

চিঙি মুকৰাৰ বাকায়বে—ছালে

চিঙা ছাৰায় বেংজো—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আমি সিঁচা মৰাপাট আমাতকৈ ওখ হ'ল, আমাৰ
ভালপোৱাজন আমাক এৰি গ'ল।

২৭০

হাবাং হায়না ফুকায়বে

উনি মুঙান সাৰ,

চিং বেঙা খাৰেতা—ছালে

ইয়ান নমস্কাৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পথাৰত সিঁচা সেয়া, তাৰ নাম সাৰ আমি যাবলৈ
ওলাইছোঁ। লোৱা নমস্কাৰ।

২৭১

ৰাংজীনি বাহুলী

ক্ৰেং জ্যাপে পুৱা

টুঙা-থুমা বিবিনাতা—ছালে

আতানাহে মু-ৱা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সন্ধীয়াৰ বাহুলীয়ে পাখি লগাই উৰে, নাচিব-গাবলৈ
অহিছ' যদি কেলৈ বহি আছ'।

বায়থ' চিনা বিবিনাতা

বায়থ' ফুচাই বেঙো

কাৰ প্ৰান্তান নাইদংছে—ছালে

নকিনাকে, বেঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বায়থ' চাব অহিছোঁ, বায়থ' নাচিয়ে যাম নিশা শেষ
হলেহে ঘৰলৈ গুচি যাম।

২৭৩

কয় না-নি না-চু

ফাকামি-না তাচু,

চিং ছাথাৰ খাপমা—ছালে

নাৰোং ম্যাকেন তাচু।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কাঠৈ মাছৰ কাইট দাঁতৰ আলুত নিবিদ্ধিবি আমি
গীত জৰিলে তোমালোক হিংসা নকৰিবি।

২৭৪

বৰনদী হাকাপি

বৰ মিতিং চাঙা,

বায়থ' চিনা বিবিনাতা—ছালে

আনানাকে থোমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ পাৰত ডাঙৰ সভা হয়, বায়থ' চাবলৈ
আহি চেনাই কিয় মনমাৰি থকা।

২৭৫

বাংফাচি চিপু চিপু

লুভাকবিজান ক্ৰোঙা,

জেত ৰাংগ্ৰে বিবাদঙান—ছালে

দৰায় গাবুৰ ট্ৰ'কা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চিপু, চিপু, বৰষুণ দিলে ভেকুলীয়ে তৰতৰায়, জেঠ
মাহ আহিলে ডেকা-গাভৰুৱে নাচে।

বাংলীনি বাস্পাৰ

খাঁচান খাঁচান নেমা,

ট্র'ক্কায় চায়কুংদঙান—ছালে

বায়থ' ট্র'ঙা নুঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : সন্ধিয়াৰ পচুৰা বতাহ মুছ মুছ লাগে, ট্র'ক্কায় গীত
শুনিলে নাচো নাচো লাগে।

২৭৭

মায় বোবংকায়বে

চাক বৰেং বৰেং,

জিনং-জানং তংচা চিঙি—ছালে

ছাকচান কৰেবেং।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ধানে ঢেহনি ধৰিলে পাতবোৰ দীঘল হয়, অ চেনাই
মোৰ ভাই-ভনী কোনো নাই—মই অকলশৰীয়া।

২৭৮

কুঞ্চূড়া পাৰবে

তোৱা লাঙা থানী

আঙি মুক্কাৰ কায়বে—ছালে

তোৱা পাহাম ছোঙি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কুঞ্চূড়া ফুলটো লাঙা (শিৱ) থানত আছে, মোৰ
ভালপোৱাজন পাহাম গাঁৱত আছে।

২৭৯

হাচুবাৱনি হামপ্ৰেং

কাঁচি দংচাদং মান্চা

পাহামিনি চেংৰাটাং—ছালে

মাফ্‌লা দংচাদং মান্চা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ওখ পাহাৰৰ খেৰবোৰ কাচি নহলে পোৱা নাযায়,
পাহাৰৰ ডেকাবোৰক ফালি নহলে পোৱা নাযায়।

জবা পাৰ-আন গেন্দা পাৰ-আন

মালা চুনা নেমা,

দৰায়টাঙান গাবুৰটাঙান—ছালে

বিয়া খাৰনা নেমা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জবা ফুল, গেন্দা ফুল মালা গাঁথিবলৈ ভাল, ডেকা-
গাভৰু মিলিলে বিয়া কৰাবলৈ ভাল।

২৮১

ফাৰি বাংগ্ৰে দ'গোদং

হান্দাৰ জাৰা,

ছুকি য়ুনি নাঙা মুক্‌দং—ছালে

ছুক জাৰে বেঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ঘোৰ আন্ধাৰত চল্ল ওলালে এক্কাৰ আঁতৰি যায়, ছুখৰ
সময়ত তোমাক দেখিলে ছুখ আঁতৰি পলায়।

২৮২

ৰামিনি বেং চাক

চাক লতৰ-পতৰ,

কাৰাঙি দৰেটাং—ছালে

মুখাং লতৰ-পতৰ।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বাটৰ কচুৰ পাতবোৰ বতাহতে কঁপাৰ দৰে উজনিৰ
ছোৱালীবিলাকৰ মুখবোৰ পাতল।

২৮৩

খাংচা লাচি বিলাচি

হাখাৰ খোটে চি,

ফামানা ফামানচা—ছালে

লাইট তুনাং চি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠী পোকটো গাট খান্দি চোৱা ; জানানে নাজানা
চেনাই লাইট জ্বলাই চোৱা।

২৮৪

তাৰি হাইনা গোছ বাকাই

হা কুৰ কুৰ বঙা,

কাৰাঙি গাবুৰটাং—ছালে

কাথা বঙা বঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ওখ টিলাত খুটি পুতিছো মাটি বৰ টান, উজনিৰ
ডেকাবিলাকৰ কথাবোৰ কঠুৱা কঠুৱা।

২৮৫

ট' পিচি যোৰছা

গোছা ঘূলায়জো,

চিঙা জাঙয় ছীঙা বেংবা—ছালে

প্ৰাকৈছে বেংজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : এযোৰ কণীৰ এটা ঘোলা হ'ল, আমাৰ বাবে জোঁৱাই
চাবলৈ গৈছিল, সিও ঠিক নহ'ল।

২৮৬

জেত বাংৰে কিদ'ঙান

বায়থ' মুনি কিয়া,

দৰায়টাঙো মানাকৈয়ান—ছালে

বায়থ' দামি ক্ৰাঙাবে ॥—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠ মাহ পৰিলে বায়থ মনত পৰে, গাভৰুক লগ
পাবলৈয়ে আমি বায়থলৈ আহোঁ।

২৮৭

বৈসাক বাংৰে চাবানিয়ান

জেত বাংৰে কিয়া

যোৰা দাঙকায় কাথাৰে তা-তেপা—ছালে

আঙি খাপাক ম'তা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : বহাগৰ পিছতে জেঠ মাহ আহে; বিয়াৰ কথা নকবা
বুকু হম হম কৰে।

২৮৮

জেত বাংৰে কিদ'ঙান

বায়থ' দামি ফাই

কাৰি হান্দাৰ ছক্‌দ'ঙান—ছালে

কিবা আঙি বোমায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : জেঠ মাহ পৰিলে বায়থ' লৈ আহিবা, বাতি হলে
মোৰ কাষত থাকিবা।

২৮৯

পাৰ গোলাপ তা-দাক

তোৱা উনি কাণ্টা,

নাঙো সোনা মানদোঙান—ছালে

বাছামো বাণী গাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : গোলাপ ফুল নিচিঙিবা তাৰ কাইট আছে; তোমাক
চেনেহী পালে মই বাণীৰ দৰে বাখিম।

২৯০

বায় দামো উৰ্গিনো

পাৰ ছাকায় বায়

আং নাঙো উৰ্গিনোৰে—ছালে

পাজালে পিদান বায়।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : দেৱতাৰ বেদীত পূজিম বঙা ফুলেৰে; মই তোমাক
পূজিম নতুন ফালিৰে।

২৯১

নিলগিৰী হাচুবে

নেমেন নেমে চুৱা

মুকুৰাৰ কায় ভঙদোঙান—ছালে

ফাৰি গুৰিনা মুঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : নিলগিৰী পাহাৰখন সু-উচ্চ; তোমাক দেখিলে চেনাই
বাতি কাষত পাবলৈ মন যায়।

পাচন বানো দখম বানো

মায় নিৰায়নো,

মায় ফাবে টাকা মানদং—ছালে

নাৰং ৰাজা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কঠ আৰু নিৰনি লৈ ধান নিৰনি দিম ; সেই ধান বেচি,
তুমি গৰাকী হবা।

২৯৩

পামচুনি চাকুনা

প'চ'নি চাকু,

বিছিনিছে চেঙৰাটাং—ছালে

বাথু চিঙো জাক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কঁঠালৰ পাত নে আমৰ পাত ; কৰেনো ডেকাবিলাক
আমাক মৰম দিয়া।

২৯৪

পাজাল কানা গৰক নকে

মুকা ভুতুতুক,

কাৰাঙি গাবুৰটাং—ছালে

মুকা ভুতুতুক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আঁঠুৰ ওপৰত গামোচা পিন্ধিছে ভোবোকা ভোবোকা
ঠেং দেখি, উজনিৰ ডেকাবিলাক তেনেই চুটি চাপৰ।

২৯৫

চাতালায় চাকুতি

আনা কিয়া প্ৰাম্‌চি

তেচিঙি নাক—ছালে

আনা কিয়া মুক্‌চি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চোতালৰ পাতবোৰত কিয় নিয়ৰ সৰে ; ঘৰত আমিও
কিয় চকুলো ট'কো।

থুকি চেতে চেতেয়ান

খ'ৰো ফালাকেঙো

বায় কণ্ড কণ্ডচে—ছালে

বায়খ'না ৰেঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তেল-পানী দি সেওঁতা ফালিম, সাইলাৰ দেৱীৰ দৰে হৈ
বায়খ'লৈ ওলাম।

২৯৭

পাহাম ছৰক মটৰ ৰেঙা

হাদাবুৰি ধুল ধুল,

কাৰাঙি গাবুৰটাঙি—ছালে

খবক ধুল ধুল।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহামৰ বাটেৰে মটৰ চলে ধূলি বগাকৈ উৰে ; উজনিৰ
ডেকাবোৰৰ চুলি বগাকৈ পকা।

২৯৮

চেংৰাটাঙি নকথাপী

ছবি শাৰী শাৰী,

দৰায়টাঙি কফানদিগি—ছালে

ফুল শাৰী শাৰী।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ডেকাসকলৰ ঘৰত শাৰী শাৰী ফটো থাকে ; গাভৰু-
সকলৰ পাতানিত শাৰী শাৰী ফুল থাকে।

২৯৯

হাচুইনি মাজাবিয়ান

হিমালয়ান চুয়া,

জ্বেত বাংগ্ৰে কিদঙান—ছালে

নাঙি আঙি যোৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰৰ ভিতৰত হিমালয়ে ওখ, জেঠ মাহ পৰিলে তোমাৰ
মোৰ হব যোৰা।

পাচন বানো দখম বানো
 মায় নিৰায়নো,
 মায় ফাৰে টাকা মানদং—ছালে
 নাৰং ৰাজা চাঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কঠ আৰু নিৰনি লৈ ধান নিৰনি দিম ; সেই ধান বেচি,
 তুমি গৰাকী হবা।

২৯৩

পামচুনি চাকনা
 প'চ'নি চাক,
 বিজিনিছে চেঙৰাটাং—ছালে
 ৰাখু চিঙো জাক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : কঁঠালৰ পাত নে আমৰ পাত ; কৰেনো ডেকাবিলাক
 আমাক মৰম দিয়া।

২৯৪

পাজাল কানা গৰক নকে
 মুকা ভুতুতুক,
 কাৰাঙি গাবুৰটাং—ছালে
 মুকা ভুতুতুক।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : আঁঠুৰ ওপৰত গামোচা পিন্ধিছে ভোবোকা ভোবোকা
 ঠেং দেখি, উজনিৰ ডেকাবিলাক তেনেই চুটি চাপৰ।

২৯৫

চাতালায় চাক্ৰতি
 আনা কিয়া প্রাম্টি
 তেচিঙি নাক—ছালে
 আনা কিয়া মুক্টি।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : চোতালৰ পাতবোৰত কিয় নিয়ৰ সৰে ; ঘৰত আমিও
 কিয় চকুলো ট'কো।

থুকি চেতে চেতেয়ান
 থ'ৰো ফালাকেঙো
 বায় কণ্ড কণ্ডচে—ছালে
 বায়থ'না বেঙো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : তেল-পানী দি সেওঁতা ফালিম, সাইলাৰ দেৱীৰ দৰে হৈ
 বায়থ'লৈ ওলাম।

২৯৭

পাহাম ছৰক মটৰ বেঙা
 হাদাবুৰি ধুল ধুল,
 কাৰাঙি গাবুৰটাঙি—ছালে
 খবক ধুল ধুল।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহামৰ বাটেৰে মটৰ চলে ধুলি বগাকৈ উৰে ; উজনিৰ
 ডেকাবোৰৰ চুলি বগাকৈ পকা।

২৯৮

চেংৰাটাঙি নকথাপী
 ছবি শাৰী শাৰী,
 দৰায়টাঙি কফানদিগি—ছালে
 ফুল শাৰী শাৰী।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ডেকাসকলৰ ঘৰত শাৰী শাৰী ফটো থাকে ; গাভৰু-
 সকলৰ পাতানিত শাৰী শাৰী ফুল থাকে।

২৯৯

হাচুইনি মাজাৰিয়ান
 হিমালয়ান চুৰা,
 জেত ৰাংগ্রে কিদঙান—ছালে
 নাঙি আঙি যোৰা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : পাহাৰৰ ভিতৰত হিমালয়ে ওখ, জেঠ মাহ পৰিলে তোমাৰ
 মোৰ হব যোৰা।

৩০০

ফুলবাৰীনি জবা পাৰ

নেমেন চিথোৰাঙা

বাতাপাৰানি দৰেটাং—ছালে

নেমেন চিথোৰাঙা।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ফুলবাৰীৰ জবা ফুল বৰ ধুনীয়া ; বাতাপাৰাৰ ছোৱালীবোৰ
তেনেই ধুনীয়া।

৩০১

নেমা নেমচা ছাথাৰ থাঁপৈ

চিং ফীছাজো,

চিং তেবে বেঙেতা—ছালে

ইয়ান উৰ্গিজো।—হৰচায় ॥

অসমীয়া : ভাল বেয়া ছাথাৰ গীতেৰে আমি নাচিলোঁ, আমি
এতিয়া যাও, লোৱা বিদায় সম্ভাষণ।

— x —